

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141

Червень

6

June

1969

Слава Геруляк:

Русалка, керамічна скульптура, 1969

НАШЕ ЖИТТЯ

P. XXVI. ЧЕРВЕНЬ Ч. 6

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за виїнятком серпня
Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Рута Гал'бей, д-р Наталя Ішук, Олена Лотоцька, Ірина Пеленська, Марта Тарнавська, Наталя Чапленко.

Листування й передплату вислати на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 4 а. д.
Річна передплата у Франції 15 н. фр.
Річна передплата в Німеччині 12 н. м.
Річна передплата в Бельгії 150 б. фр.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокє число 50 центів

Зміст:

О. Литвин: Вінчання
Наш меморіал
І. Пеленська-Пасіка: Завдання нашої преси
М. Тарнавська: Закони пані Паркінсон
Г. Мазуренко: З юних мандрівок
Пресова референтка: Чи боятися реклями?
М. З. Одежинська: Вільний час чи забава?
Роксоляна: Діти й гроші
У. Любович: Зустріч із Славою Геруляк
М. О.: Катедра Українознавства При громадській роботі
Косметичка: Про декоративну косметику
Т. Крижанівська: Київські страви Вишваймо улітку!
М. Z. Odezynskyj: The Ukrainian Image
М. D.: Folk Art Museum
S. Parfanowych: Danger
Р. В.: По черешні
М. Ф.: Як ручки чемпили стали
Є. Ч.: Як Томко навчився пливати
Х. Пекарчук: Вояцьким шляхом

На обгортці:

На світлині бачимо керамічну скульптуру Слави Геруляк п. н. „Русалка“, виставлену на виставці мисткині в Нью Йорку, в квітні ц. р.

OUR LIFE

VOL. XXVI. JUNE No. 6

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's

League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141
Tel. DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$5.00 per year, half year \$2.50. Subscription in Canada \$5.00 per year, half year \$2.75. Subscription in England 1½ pound sterling per year. Subscription in Australia 4 Austr. dollars per year. Subscription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna. under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
c/o No. 7 887 93 de Paris
26. rue de Torcy
Paris 18-e
France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 Muenchen 27
Rauchstr. 22

On the Front Page:

Slava Gerulak: Mermaid, ceramic sculpture, 1969.

На терені СУА

7. червня — Градуаційна Зустріч — Окр. Рада СУА в Нью Йорку
7. і 8. червня — Річні Збори Головної Управи у Філадельфії
15. червня — Прогулька на Союзівку — Окр. Рада СУА в Ньюарку
22. червня — Пікнік — 43 Відділ СУА у Філадельфії
28. вересня — Свято княгині Ольги — 5. Відділ СУА у Дітроїті
11. і 12. жовтня — Прогулька до Вашингтону — 64 Відділ СУА в Нью Йорку.
26. жовтня — Відкриття Жіночої Образотворчої Виставки — 64 Відділ СУА в Нью Йорку.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

969 — 1000 літ тому, дня 11. липня 969 р., відійшла у вічність княгиня Ольга, володарка української землі. У 1007 р. її глінні останки перенесли до Десятинної церкви і собором українських ієрархів її зачислено до святих. Українське жіноцтво врочисто відзначає 1000-ліття цих роковин.

1849 — 120 літ тому народилася в сім'ї Драгоманових у Гадячі дочка Ольга. Вийшовши заміж за Петра Косача вона стала матір'ю Лесі Українки, а пізніше відомою письменницею і журналісткою під найменням Олени Пчілки. Їй завдячуємо багату збірку взорів із Полтавщини, що вийшла в 1879 р. та журнал для дітей „Молоду Україну“. Довгі роки редагувала тижневик „Рідний Край“.

1919 — 50 літ тому став виходити у Львові п'д час облоги жіночий часопис „Наша Мета“. Його редагувала колегія в складі — Дарія Старосольська, Стефанія Пашкевич, Олена Косевич. Якийсь час це був єдиний український часопис, що появлявся у Львові.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

Підпис світлини на обгортці в травневому числі Н. Ж. виказує прикрє пропущення. Окрім вичислених там осіб — п-ні Марії Харини, голови Ювілейного Комітету СФУЖО, п-ні Олени Залізняка, голови СФУЖО і п-ні Олени Лотоцької, заступниці, на світлині за почесним столом ще знаходиться п-ні Осипа Грабовенська, член Управи СФУЖО, яка провадила програму бенкету. На передньому пляні зауважується п-ні Ганна Дмитерко-Ратич, почесна членка Гол. Управи СУА. За цей недогляд препрошуємо.

Ольга Литвин

Вінчання

Межою поля,
Полям, рясно вкритим пшеницями,
Тихо йшла я.
Голівки свої клонили
Ще зелені колоски.
Колоски пшениці
Крилатим вітром колисані.
Там тихо-тихо йшла я.
Грона сонця розбігалися по полю,
Розбігалися й єдналися.
І вінчав їх у просторі,
У небесному просторі,
Спів пташиний, жайворонка спів.
Ген за полями
Тополі-свічі стояли струнко.
Туди я йшла.
А по-за ними
Біленькі хати манили міцно,
Й манили застигли під соломою усмішки.
Ось-ось побачу, ось-ось почую
Рідню, братів, сестер.
До дверей! До хатки п'ятої!
До різьблених дверей!
Я йшла-летіла до хати п'ятої, до білої.
Ось-ось відкрию, ось-ось побачу,
Все втрачене, все знищене, все змріяне.
Зробила моці рух, напруження,
Зібрала роками ховані надії.
„Я прийшла! Я повернулася!“
Нараз я вчула міцний сміх,
Сміх розлуки і тупит утікаючих надій.
Я гучно молотила в двері.
Я кликала, просила...
Прокинулась.
Холодні фарби стін
Дивилися на мене непривітно.
Стіни шпиталю
Дивилися і глузували.
До мене нахилилася сестра шпитальна
Сестра-чужинка.
„Ти плакала у сні!
Ти кудись рвалася, стогнала!
На, випий це!“
„Я снила — їй кажу.
„Не трать себе на сні!
То лише сні!“
Покірно слухаю сестру шпитальну,
Вродливу і привітну.

Наш меморіал

Переслідування нашої Церкви в Україні глибоко потрясло свідомістю українців у вільному світі. Недавні арешти і процеси усвідомили нам, що нічого не змінилось в большевицькому режимі. Найбільшим своїм ворогом він уважав віру в Бога і всіма силами поборює її. А нам залишається свідомість, що поєднання цієї 50-літньої нищівної боротьби вогнем віри не псгас і жевріє, а то й палає із ще більшою силою.

Ця свідомість каже нам ще більше дбати про справи нашої Церкви. Коли скріпимо її тут своєю підтримкою й відданістю, то вона промінюватиме й на рідні землі. Тому Секретаріят Світового Конгресу Вільних Українців видав заклик у тій справі. На тлі інших менш важливих справ уважав найбільш суттєвою — акцію в користь створення Українського Католицького Патріархату. До цього заохочував громадські центральні в різних країнах нашого пселення.

Услід за тим висловилися Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). Своім внутрішнім закликом, висланим до складових організацій, Управа СФУЖО вказала на вагу цієї акції й заохотила до того все зорганізоване жіноцтво. Як половина нашого суспільства, щиро відданого справам нашої Церкви, воно повинно приєднатись до акції СФУЖО в тому напрямку, а то й самим таку акцію провести.

Союз Українськ Америки підхопив цей клич. У перших числах травня опрацьовано меморіал, що охопив усі найбільші проблеми нашої Церкви. Це були — заходи в оборзні нашої переслідуваної Церкви в Україні, впорядкування справ Церкви в країнах поза залізною заслоною, збереження нашого обряду, мови і народніх звичаїв у нашій Церкві і як найважливіше — завершення нашої помісної Церкви Українським Католицьким Патріархатом. Цей меморіал резіслано Окружним Радам і Відділам СУА в українській і англійській мовах.

З великим вдоволенням підхопило членство СУА цю акцію. Це була найкраща нагода виявити свою відданість справі нашої віри. У свій питомий жіноцтву спосіб висловлено тут усе, що так глибоко відчуває і чим затривожена українська людина.

Меморіал вислано до Святішого Отця в Римі і до відома Верховному Архиепископові і нашим Владикам у ЗСА. Цей перший крок нашої організації нехай причиниться до успіху на шляху, що стелиться перед нашою Церквою у вільному світі. Будемо пильно слідкувати за дальшими етапами цієї акції, все гстові й раді її підтримати, коли цього потрібно.

А за вікном вороння галасливе,
А за вікном папуги.
Зелені папуги криком вінчають
Сонця жар, пісок і скорпіонів.

Вірш нагороджений на 9. Літ. Конкурсі СФУЖО

З Головної Управи СУА

Завдання нашої преси

П-ні Ірина Пеленська-Пасіка
Mrs. Irene Pelenska-Pasika,
UNWLA Press Chairman

Журнал „Наше Життя“ обходить цього року своє 25-річчя. В opinii українського журналістичного світу є це найкраще редакційний український журнал у вільному світі. Тож він є гордістю українського жіноцтва. І дивно звучить, коли в його 25-річчя звертаємося за підтримкою до членства; на жаль, не всі членки СУА є передплатницями свого органу. Тому просимо за живіше зацікавлення журналом і збільшення Пресового Фонду „Нашого Життя“.

Тому теж все ще підкреслюємо вагу постанов XIV Конвенції СУА в справі „Нашого Життя“ для створення можливостей побільшити його обем і число передплатниць.

Побіч підтримки свого органу, пресова референтура СУА має ще два важливі завдання: оживлення пресової справи на терені Округ і Відділів СУА та закріплення здобутків сучасності в пресових архівах Округних Рад і Управ Відділів. Ставимо ці завдання спонукані байдужістю нашого загалу, а жіноцтва зокрема до рідної преси. Те ж саме можна сказати і про нашу організаційну пресу,

так потрібну для існування організації і її окремих частин.

В останніх часах стали появлятися бюлетені деяких Округних Рад СУА. Дуже потрібна річ і гарний показник на майбутнє, щоб його лиш не знищили труднощі видавання і брак підтримки для ініціаторок. Тому на цьому місці просимо Пресові Референтури Округних Рад СУА присвятити потрібну увагу появам бюлетенів, де в короткій подачі є зібрані важливіші події життя даної Округи і окремих Відділів СУА, як теж вказівки для підтримки їхньої діяльності.

Третьою актуальною і важливою справою пресових референтур вважаємо закріплення здобутків сучасності в пресових архівах Управ Округ. Рад і Відділів. Наша організація виконала й виконує велику працю в різних ділянках і ця праця повинна бути закріплена для майбутнього, так для історії, як для продовження дії. Історик українського жіночого руху ЗСА звернеться до річників „Нашого Життя“, але майбутні діячки захочуть мати докладніший образ праці своїх попередниць, взір і дані діяльності минулих поколінь. Тому конечно є звернути більшу увагу на творення і ведення архівів Відділів і Округних Рад СУА, на збірки і консервацію матеріалів, світлин, документів в альбомах, на влаштування виставок жіночої преси, згл. преси СУА, при різних нагодах і подібні почини.

Для виконання усіх повищих завдань кожен Відділ СУА повинен мати пресову референтку, а кожна Округна Рада Пресову Комісію.

Ухвали Пресової Комісії на XV. Конвенції СУА:

Дотеперішні ухвали:

З уваги на те, що деякі резолюції XIV. Конвенції не були ще переведені в життя, не дивлячись на їхню доцільність, Конвенція далі їх підтримує і доручає перевести їх в життя у цій каденції.

А саме:

1. Продовжувати в „Нашому

НАУКОВО-ІСТОРИЧНИЙ ФОНД

ІМ. ЛЕСІ І ПЕТРА КОВАЛЕВИХ
при Союзи Українок Америки
проголошує з початком 1969 р.:

1. Літературний Конкурс на історичну повість або оповідання

Тему до цього твору кожна зачерпнути з якогонебудь відтинку нашої історії з позитивним державницьким наświetленням.

Літературне Жюрі признає нагороди в сумі 250 і 150 дол.

Реченець Конкурсу: 31. грудня 1969 р.

Житті“ статті на організаційні теми.

2. Присвячувати менше місяця особистим ювілеям і дописам.

3. Побільшити „Наше Життя“ до 40 стор. на постійне.

4. Встановити в кожному Відділі пресову референтку.

Постанови на майбутнє:

1. Кожна членка СУА має обов'язково бути, згідно зі Статутом СУА, передплатницею „Нашого Життя“, органу організації.

2. При кожній Округній Раді створити Пресову Комісію для допомоги пресовій референтці, зокрема реалізації завдань на терені окремих Округ СУА, для координації праці пресових референток Відділів СУА.

3. Продовжувати у „Нашому Житті“ сторінки для дітей і виховну та впровадити окрему для dorostoyuchoї жіночої молоді.

4. Конвенція закликає все членство підтримувати і на далі Прес. Фонд Нашого Життя і почини Пресової Референтури.

Ірина Пеленська, голова,
Еля Ван ден Гевел, Леонтинна Боднарук, Осипа Грабовенська, Дарія Бойчук, члени.

Закони пані Паркінсон

Професор Норткот Паркінсон є автором серйозних дослідів з історії та економіки, але світову свою славу завдячує він своїм сатиричним творам, зокрема ж капітальному „Законові Паркінсона“, що вдаряє водночас в обидва божища модерної цивілізації: всюдиприсутню бюрократію та всемогучу наукову методику дослідів.

Найновіша книга професора Паркінсона присвячена жіночому питанню і проблемам родинного вогнища. Вона так і називається: „Закон пані Паркінсон та інші досліді домашніх наук“. Читачам нашого журналу напевне цікаво буде познайомитися з деякими думками вченого і дотепного професора.

Подружжя — каже професор Паркінсон — це немов спільнеkonto в банку, до якого обидва партнери мусять вплачувати. Успіх мають ті, які вплачують до цього konta із своїх резерв несамолоубства, імагінації, терпеливості і гумору. Головна трудність у подружжі — це велика кількість часу, що його партнери мусять проводити разом, часто на самоті

вдвійку. Колись люди жили великими родинами, а то й цілими родами і не були здані виключно на своє власне товариство. Спільно жили не тільки батьки і діти, але бабці, діди, тітки, дядьки, кузени, слуги. Зрештою, в давніші часи життя людське було коротше, як сьогодні: шанси чоловіка прожити 50 років з тією самою жінкою були справді мінімальні. Голод, чума, війни, пожежі, а зокрема ж велика смертність жінок при родах, давали у висліді те, що так зване „подружжя до самої смерти“ не тривало довше, як десять або п'ятнадцять років. В наш час, думає проф. Паркінсон, треба бути хіба якимсь Шерлоком Голмсом, щоб могли на довше зацікавити та втримати увагу подружнього партнера. Звичайно, вже в короткому часі вичерпуються наші запаси цікавих думок, інтригуючих розповідей, анекдот, компліментів — і декому може здаватися, що протилежне поняття до „полігамії“ не „моногамія“, а „монотонія“.

Професор Паркінсон поручає не надто молоді подружжя (його і-

деал: чоловічина біля тридцяти з дівчиною 22-ох літ). Одне з правил Паркінсона каже, що вигляди на щасливе подружжя кращі тоді, коли подружній справі не посвячують партнери цілого свого життя повністю. Подружжя у трішки пізнішому віці, що їх пропагує Паркінсон, дозволяють людям розвинути певні індивідуальні зацікавлення, що залишаються надалі і після одруження. Такі подружні пари з індивідуальними зацікавленнями менше одне від одного залежні, менше одне від одного вимагають і кожне з них може більше дати із себе до спільного подружнього „konta“. Правда, в наш час існує справжній альянс сил, що пропагують ранне молоде одруження. Романтична література й музика підкреслюють потребу сексуального вияву — а водночас мораль обмежує цей вияв до подружніх рямців. Повінь реклами переконує в тому, що ранне подружжя є не тільки фінансово можливе, але й суспільно побажане. Ранне подружжя, каже економіст Паркінсон, є добре для бізнесу: торговіля хатами, меблями, домашнім

Із відвідин Гостинного Комітету у Музею Нар. Творчості США:

П-ні С. Пушкар пояснює експонати учасницям Гостинного Комітету Нац. Ради Жінок Америки. Поміж учасницями прогульки були жінки різних національностей.

Mrs. Pushkar commenting on Ukrainian folk art during tour of UNWLA Museum on April 24 by ladies from foreign countries now in the United States. Among the interested audience were: Mrs. Farid, Pakistan; Mrs. Noel, France; Mrs. Dushnyck; Mrs. Escojido, Egypt; with Mrs. Bowen, NCW, in back of her; Mrs. Pohl, South Africa, Mrs. den Baas, Argentina; Mrs. Polche; Mrs. Husiak; Mrs. van Lier, Netherlands; Mr. Revay; Mrs. Rice, NCW, and Mrs. Lesawyer.

устаткуванням, продуктами та іграшками для дітей є безпосередньо зацікавлена в поширенню в наш час понятті моралі.

Романтичне подружжя — це наслідок любови двох людей, які „призначені одне одному вищими небесними силами“. Подружжя „аранжуються в небі“, як каже англійська пословиця, але вони основані, як каже професор Паркінсон, на коротенькому списку, складеному на землі. Секретарка закохується в молодого урядника в бюро, де всіх чоловіків є, скажімо, п'ять, з того два жонаті. Це не є вибір одного із півтори більйона чоловіків на планеті, — це вибір одного з трьох, у крузі близьких знайомих.

Заки, однак, хлопець може здобути дівчину, він у наш час мусить здобути авто. Автомобіль став не засобом транспорту, але стилем життя. Він створив модерне передмістя, що не є ні селом, ні містом, хоч намагається бути компромісом між цими двома. Колиш каже професор Паркінсон, у старих містах люди жили професійними групами: Париж мав свій Латинський квартал, Нью Йорк мав свій Вол Стріт. Мистці, правники, купці, професори жили у своїх дільницях, зустрічались у корчмах чи кав'ярнях, мали багато спільного зі собою. Автомобіль створив передмістя, де поруч себе живуть люди, яких ніщо не в'яже і в яких до місця їхнього поселення не вирощується почуття лояльності чи прив'язання. Автомобіль не тільки зруйнував міста — він розірвав вузли громадського контролю і забезпечив усім свободу поведінки. З автомобілем пов'язана тісно теж і проблема підлітків. Паркінсон покпиває собі з теорії, що, мовляв, батьки повинні жити для своїх дітей: чи не є абсурдом думати, що кожна наступна генерація більш вартісна, як її попередники? Правда, дитина може стати другим Ісааком Ньютоном і для цього може і варто пошануватися — але, що коли батьком є, скажімо, хтось такий, як Йоган Себастьян Бах? Батьки, що всю свою увагу присвячують виключно дітям, зводять свій інтелектуальний розвиток до інфантильного рівня — і самі діти піз-

ніше відчувають тягар товариства таких батьків.

Центральна теза „закону пані Паркінсон“ займається питанням, як розрядити в жінки напруження, що є вислідом щоденних невдач, гніву, злоти, депресії. З науковою солідністю професор Паркінсон аналізує цю проблему за допомогою першого закону термодинаміки: „тепло викликане тиском розширяється, щоб виповнити якийнебудь доступний ум — з якого воно може перейти тільки в ум холодніший“. Простіше сказавши, домашні кризи є спричинені гарячим тиском, для якого немає відповідного відходу. Яке практичне застосування закону пані Паркінсон? Свідомість, що він діє — це вже шлях до розв'язки. Всякі рішення в стані „гарячки“ особливо небезпечні — треба спершу привести температуру назад до нормального стану — а це можна зробити навіть при допомозі холодного тушу — бо емоційна і фізична температура тісно зі собою пов'язані.

Проф. Паркінсон займається теж і проблемою поколінь. Молоді люди в наш час позбавлені змоги активно, як рівні партнери, включитися в життя дорослого суспільства. В протизагу до молоді минулих віків, що від дитячих років працювала і боролася за життя поруч із дорослими, теперішній доріст довгі роки живе ізольовано від решти дорослого світу. Розв'язка проблеми, на думку проф. Паркінсона, в тому, щоб дозволити молоді дозріти з надією на реальне і швидке включення в суспільство.

Норткот Паркінсон дивиться на проблеми домашнього вогнища прижмуреним оком мужчини консервативних поглядів. Немає сумніву, що деякі аспекти родинного побуту виглядали б трошки інакше з точки зору справжньої пані Паркінсон — цієї модерної жінки, що не займається в наш час самим тільки доведенням у нудному, вигідно забезпеченому передмісті, але яка в багатьох випадках змушена перебирати на себе обов'язки хлібодавця, дисциплінаря та домашнього книговода, без того щоб втішатися приналежними колись до цих роль привілеями.

НОВІ КНИЖКИ

Оленка Гердан: РИТМИ ПОЛОНИН. Поезії. Нью Йорк, 1964. Обгортка та ілюстрації автора.

Авторка цієї збірки відома передусім, як танцюристка. Їй завдячуємо чудові креації сольових танків до музики українських композиторів, вона ж найкращий знавець народного танку, що його передала українській молоді. А тепер представилася нашому читачеві, у цій збірці, як поетка. Її вірші, повні руху і все нових ситуацій. Це немов відгук тих почувань, що їх переживала в танку й у малярстві. Бо виявляється, що й пензлем уміє передати красу: у збірці вміщені її рисунки дерев і квітів.

Анна-Гая Горбач: ОЛЬГА КОБИЛЯНСЬКА Й МИСТЕЦЬКА КУЛЬТУРА. Відбитка з Наукових Записок УТГІ, т. XIV, 1967. Мюнхен.

У цьому літературно-критичному нарисі авторка окреслила в загальному всі впливи, що їх зазнала Ольга Кобилянська впродовж свого довгого літературного шляху. Сюди належать німецькі автори Марліт, Маер, Келлер, Гайне, Ніцше та її взаємини з редакціями тодішніх німецьких журналів, де друкувались її твори. Авторка торкнулась також перекладної діяльності письменниці, що властиво є мало відома. **л.**

Північне сяйво — Альманах III. Видавництво Славути — Едмонтон, 1967 р. Ст. 184.

Дві попередні книги Альманаху Північне Сяйво вийшли у 1964 і 1965 рр. Ця третя книга присвячена в основному пам'яті І. Франка (як про це пише упорядник у своєму післяслові), але ж у загальному ціллі альманаху — дати перегляд осягів літературно-мистецького життя поза Україною, а зокрема в Канаді. Зміст Альманаху дуже різномірний, бо знайдемо там і поезії, оповідання, уривки з повістей і то відомих широкому загалові авторів, як теж не так широко знаних. Крім того есеї, критики, спомини, статті про культурно-мистецькі події в Канаді, а зокрема в Едмонтоні. Ілюструють Альманах, світліни графіки Гніздовського та портрети виконані І. Кейваном. **у.**

З юних мандрівок

СПОГАД

КРИМ

Дівчинонько мила,
 А що будеш робила
 На Україні далекій?
 (З нар. пісні)

— Може бути... я гадаю, що зрештою міг би й одружитися з вами...

Промовив голова польського комітету і з ласкавою посмішкою глянув на сімнадцятилітню гімназистку в українській сорочці і чорній спідниці.

— Ви кажете, що фіктивне подружжя дало б вам можливість виїхати з Криму. І мама ваша теж на те погодиться? А що ви робитимете в Польщі?

Кримське сонце нестерпно пекло і Євпаторія, відома своїми мухами і пляжем, так і кликала в 1919 р. кудись їхати в далеку далину. Подалі від денікінців і ще далі від большевиків...

— Що питаєте? В Польщі? червоніла Ліза. Не казати ж йому, що там у Станіславові — якраз вона відмітила на мапі прапорцем, де той Станіславів! — там свої, а навколо, мов петля, звужується ворожа лава.

— Сиджу і дивлюся, як море шумує, А думки далеко мої!
 Летять в Україну, де горе панує,
 Де з ворогом б'ються брати...

Чи не так вона ще вчора наспівувала, примірюючи рушницю?

Павза все збільшувалась. Голова польського комітету не поспішав. Видно його бавила розмова. До цього часу до нього приходили з різними проханнями й проєктами, тільки б вирватись із цього пекла! Але ніхто не пропонував йому одружитись отак таки чи не через пів години?

Щось насмішувате й миле світилося в його зорі і він уважно роздивлявся вишивану сорочку і чорну спідницю — єдине майно, що вона з мамою вивезли до Криму, тікаючи від Махна. Потім голова взяв олівця і почав виводити на папері пункти „за“ і „проти“.

— Добре, ми одружимося... але ми тоді всюди мусимо бути разом!

Бо хто інакше повірить, що ми одружені? І він зробив круглі, страшні очі.

— Уявіть собі, на пароплаві, в каюті... нам можуть не дати окремих кают! I...

Ліза зітхнула. Всього не передбачиш! Звичайно, вона про це не подумала. Фіктивне подружжя з шляхетним поляком, для того, щоб іти з рушницею проти нього здавалось вже не таким добрим виходом.

— Може я пораджуся з мамою? промайнуло в голові. Мама мені оповідала, як студентки виходили фіктивно заміж, щоб виїхати за границю вчитися, або...

Тут вона замаялася. — За всякими справами... але все таки ми з мамою обміркуємо.

Голова комітету теж зітхнув з полегшенням і дружньо протягнув руку. Він знав, що вони вже не побачаться і він спокійно поїде сам у своїй каюті.

Давно зникла гімназистка, а двері не відчинялись для нового прохача. Сидячи в коридорі уявляти

собі, що мгли, але напевне не подумались, що голова чомусь пильно дивиться на мапу Галичини, що висить у нього на стіні і що вишивана сорочка не сходить у нього з голови.

— Прощай, Україно, промовив він нарешті до себе і покликав у двері:

— Слідуючий!

У дорогу

„Не йди, доню, вперед війська,
 Не лишайсь, доню, позад війська,
 А йди, донечко, в серединці!“

З нар. пісні

Обійняла мати дочку сумно та врочисто. Треба благословляти, вже перший бо дзвінок і потяг швидко відійде. Вона зашепотіла, хоч і далеко стояли від людей:

— Немає в мене сина, то хай доня йде через фронт захищати рідний край... і як хочеш і повинна — бери рушницю! Бери... але...

— Тут мама зупинилась і крізь сльози, звичайна така мамина усмішка освітлила миле обличчя:

З етнографічної виставки русинів-українців з Югославії:

Орнамент бачванських русинів-українців зарисував маляр Юліян Колесар. Один із рисунків його виконання.

From the folk art exhibit of Ukrainian settlers in Yugoslavia:
 Drawing of folk ornament, made by Julian Kolesar

— Бери, але не стріляй із неї, бо ще когось заб'єш!

Кримські гори за станцією невинно синіли, ніби й не ховали татарських постанців та карательних відділів. По доріжці між чередою солоних озер де-не-де плівся ослик з бриндзою і звичайно хтось переймав його далеко перед містом і сир швиденько розкупували, а голодний базар все даремне дожидав і дожидав ослика...

Мама задумалась. Їй треба було залишатися з родиною на дачах біля Євпаторії і берегти дітей, а Ліза піде через кордони, а то й може через фронт Махна? Він здався найстрашніший. Ще так, ніби вчора, летів набій за набоем у їх потяг з другого берега Дніпра...

Паротяг загудів і довго махали дві хусточки — із вікна вагону та на платформі.

І мріялось, що буде видно їх навіть коли синява застеле гори і серед них чорненьку нитку потягу. Навіть коли минуть роки, десятки літ і може й у живих не буде нікого з тих двох, що махали хусточкою...

— Хочеш бриндзи? Недорого дам, купи — закричав татарин.

Мама здригнулась. Яка нагода! Дешева бриндза для дітей. Всі вони зраня голодні!

— Давай, давай! І почала торгуватися по споконвічному Кримському звичаю, а потім, не оглядаючись, швидко пішла на дачі. Там у коридорі між дверима — бо не було чим заплатити за кімнату — на підлозі спали діти.

(Продовження буде)

НАЩ ПОБАЖАННЯ

Висловлюємо п-ні Лідії Дяченко наші щирі побажання з нагоди вінчання її дочки Зоряни з мгр. Андрієм Шулем і з цієї нагоди складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Членки 20 Відділу США
ім. Олени Теліги
у Філядельфії

Коли в Вашій місцевості немає Відділу США, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

Що скажете про нас ?

НЕПРОЩЕННИЙ ГРІХ

Така чудова дата — 25 років!

Журнал уже вповні дорослий, але ще йде до повнішого розвитку і мужіння. Бажаю йому цього під Вашою вправною фаховою рукою.

Просите „цього разу критичних зауваг“. У таку дату належить відмічати досягнення. Досягнень маєте так багато і такі вони значні, що, очевидно, всі їх уже перерахували інші. Мабуть, не хочете, щоб я повторювала сказане раніш... Нехай буде на Ваше бажання.

Переважає більшість наших еміграційних видань (особливо пресових) мають велику біду: ненормативна літературна українська мова. І то не тільки біда, а гріх непростимий. Яке маємо право говорити про спотворення і затримку розвитку української мови **окупантом** в Україні, коли самі тут **не дбаємо** за мову наших видань!

Я розумію, що більшість Ваших читачок сприймають мову „Нашого Життя“, як зовсім правильну і зрозумілу (інакшої не може і не мусить бути!), літературна нормативна мова їм буде чужіша, проте журнал **мусить** перейти до нормативної мови. Особливо недопустимі відступи від того в „Дитячій Сторінці“. В першу чергу словник Голоскевича **мусить** бути законом. Також треба уникати місцевих зворотів і синтаксичних будов речень, не прийнятих нашою літературною мовою.

Олена Чорнобицька
Квінстаун, Австралія

БУДЬМО РАДІ!

Я один із тих, що причинаються до щомісячного випуску цього чепурного журналу, бо складаю його на ліно-типі від 1949 р. Хочу висловити Вам признання за невпинну і послідовну працю при редагуванні й оформленні Нашого Життя. Працюючи в спорідненому фаху, можу оцінити Ваші зусилля.

Але дозвольте, що відразу й стану у Вашій обороні. Тут було кілька голосів читачок чи пресових референток, що закидували надто часте спізнювання журналу і що це, мовляв,

обнижує його вартість, коли він приходить по святах. Дехто навіть радив, щоб цьому зарадити, видаючи подвійні числа.

Я не дивуюсь цим порадам, бо читачки не з'ясовують собі трудної ситуації нашого друкарства. Майже всі українські журнали виходять спізнено через те, що українські друкарні (а їх небагато!) обтяжені видаванням щоденників чи тижневиків і через те не можуть справитись із додатковим навантаженням. А поширювати свої спроби заради журналу неможливо, бо не стає людського матеріалу.

Порада видавати подвійні числа є властиво самообманом. Припустимо, що це навіть прискіпить видання одного числа, але ж читач дістає на одне, а то й на два числа менше, коли тих подвійних чисел буде більше! Чи це доцільне? Та й поштові приписи вимагають певної кількості чисел, що є визначені на обгортці і від того відступити не можна.

Отже не критикуймо спізнення, а будьмо раді, що ще можемо отримувати й читати (хоч спізнено) свій власний жіночий журнал!

Роман Швед, лінотипіст

ПОДВОЇТИ ЖУРНАЛ

Наше Життя — є частиною мого існування, ластівкою-вістункою, що в'яже мене тісними вузлами з усіми посестрами в США.

Радію кожним рядком, зокрема першими спробами молодих письменниць. Ділюся з синочком дитячою сторінкою, інколи випробовую й кулінарну частину та копіюю вишивку.

В Нашому Житті знаходжу все, що корисне і потрібне „для душі і тіла“. Бажанням моїм — подвоїти журнал та збагатити його перлинами жіночої творчості у кожному напрямку життя.

Катря Гуцал, Міннеаполіс

ПОШУКУЮ Модеста Венгриновича і його сестру Зену Венгринович (її прізвище могло змінитися), мою товаришку з молодих літ у Львові, які проживають у ЗСА.

Іванна Витвицька, Нюрнберг

На актуальні теми

ЧИ БОЯТИСЯ РЕКЛЯМИ?

У своєму дописі в ч. 3, 1969 р., Союзянка висловила кілька думок до змісту й вигляду нашого журналу. На її думку, Н. Життя повинно обходитися без оголошень, бо вони „попсують вигляд журналу“. Замість „цікавих і корисних статей і есеїв, що дають нам духову поживу“, буде в журналі повно нецікавої реклами якоїсь фірми в Шикаго, Філядельфії чи Нью Йорку. Вона вважає, що є власне прикметою журналу, що він дотепер — „одиноким не мав оголошень“.

У згаданому дописі Союзянки відчувається прихильність до нашого журналу й охота його підтримати, йому допомогти. Але чи це правильний шлях? Адже кругом себе бачимо переможну силу реклами, на якій побудований успіх у цій країні. Вся американська, а в великій мірі й українська преса з неї користує. Чому маємо зрікатися цього джерела прибутку для нашого журналу?

Союзянка вказує на те, що місце в журналі є використане виключно для нашої власної користі, себто організаційних справ чи духової поживи. Але забуває про те, що Наше Життя, як кожен пресовий орган, повинно розвиватися, уліпшуватися. І то не тільки змістом, але й виглядом. Ми привикли до численних ілюстрацій в американській пресі, шукаємо за кольоровими світлинами. Напевне багато читачок Нашого Життя, особливо ті молодші, хотіли б бачити щось такого. А таке досягнення, така розбудова журналу вимагає більшого вкладу, що його тільки дохід із реклами може дати.

Та й ще одна моя заввага до становища Союзянки. Вона закликає до більших пожертв Відділів, до скріплення пресового фонду. Це свідчить про її добру волю і зрозуміння. Але чому все розбудовувати вкладом наших власних сил? Коли б ми здобули оголошення різних підприємств, тоді дістанемо вклад купецького світу у наш журнал. Підприємства дістануть потрібний їм розголос, а власні фонди можемо зужити на зовсім нові почини СУА.

Такий мій погляд на рекламу в нашому журналі. Не старанися за оголошення, стримуємо журнал у розвитку. Невеликі пожертви наших Від-

Із дитячих літ Романа Смаль-Стоцького:

На родинній світлинці бачимо рідню бл. п. Романа — сестру Орісю, брата Нестора, його самого і матір Емілію Смаль-Стоцьку, тодішню голову Жіночої Громади в Чернівцях.

A family photo of the late Prof. Dr. Roman Smal-Stocky. Roman second from right) with his mother in Ukrainian folk costume

НЕВІДЖАЛУВАНА ВТРАТА

З сумом прийняло членство Союзу Українок Америки вістку про велику втрату, що її понесло наше поселення через смерть проф. д-ра Романа Смаль-Стоцького. Дня 27 квітня 1969 р. закінчився життєвий шлях ученого, громадського діяча і політика. Народився на Буковині, а студії закінчив на університеті в Мюнхені. Як учений працював у різних університетах, останньо в Католицькому Університеті у Вашингтоні. Був автором численних наукових праць та співтворцем наукових видавництв. Однак найбільш активним був у керуванні наукового життя, як президент Гол. Ради Наукового Т-ва ім. Шевченка, головою НТШ у ЗСА і головою Комітету Американсько-Слов'янських Наукових Товариств у ЗСА.

Мати бл. п. Романа Емілія із Заревичів Смаль-Стоцька була співосновницею і головою Жіночої Громади в Чернівцях на Буковині. Вихований її прикладом бл. п. Роман завжди прихильно ставився до змагань організованого жі-

ділів на пресовий фонд того нам не заступлять, бо не вистачають.

Пресова референтка

ноцтва. Численні делегатки XIV. Конвенції СУА пам'ятають його цікаву промову на нашому бенкеті. З жалем попрощав Союз Українок Америки цього видатного вченого, громадського і політичного діяча, що був такою широкою і безпосередньою людиною.

ПОЖЕРТВИ ДЛЯ МУЗЕЮ

Гарна збірка вишивок і взорів настіла від п-ні Зеновії Онишкевич із Вудсайду біля Нью Йорку. Вона подарувала макатку, виконану полтавським вирізуванням на синьому полотні і настільник, виконаний київським гаптом. Обидві вишивки походять із 1921 р. Дальше — великий настільник, прикрашений узором із Закарпаття на сірому полотні волічкою і сервету-сітку з полотна з 1925 р. Обидві речі запроєтувала мисткиня Олена Кульчицька. Окрім того взір полтавського вирізування і взір перемітки, виконаний синьо-жовтим гаптом із с. Заліська Воля над Сяном, пов. Ярослав, старий біля 200 літ. Більшість цих вишивок (за винятком узору перемітки) виконала п-ні З. Онишкевич.

За таку цінну збірку складаємо щире подяку!

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

На виховні теми

Редагує Вих. Комісія СУА

Вільний час чи забава?

Вільні години дитинства часто стають часом, коли витворюються зацікавлення на ціле життя. Тоді дитина має можливість поцікавитись музикою, літературою, мистецтвом, спортом, чи навіть політикою; подумати про них, чи поговорити про них. У вільних годинах дитина нав'язує дружні зв'язки, снує мрії, чи дає волю своїй уяві. Усе те, очевидна річ, переходить на рівні розвитку дитини в даному моменті, але нехтувати тим не можна, лиш тому, що, мовляв, „дитина замала, щоб могла сама щонебудь думати“. Саме в цей спосіб вона змалку вчиться розвивати свої власні духові сили, і черпати з того процесу насолоду.

Деякі батьки вважають, що дитина повинна вміти використати кожну хвилину. Коли лише заважають, що дитина чимсь активно не зайнята, піддають їй якесь заняття і настоюють на тому, що вона мусить „щось“ робити. Вони забувають, що розвиток духовости відбувається внутрі, що події, чи ідеї, які дитина сприймає з-зовні мусять перейти процес асиміляції, якщо вони мають стати частиною її „я“. Якщо дитина не звикне змалку передумати пережити, вона ніколи не зможе розвинути свого власного характеру, буде завжди залежна від зовнішніх чинників, коли треба буде розв'язати навіть найменші труднощі, чи знайти розривку навіть на найкоротший час.

Очевидна річ, як і у всяких питаннях виховання, небезпека лежить і у другій скраїності. Коли дитина весь час перебуває на самоті, чи далеко радше читала б, вона може бути надто соромливою, чи непевною себе, щоб увійти в гурт однолітків, чи може навіть бути за лінивою і старається уникнути всяких інших обов'язків. Але нормальна дитина сама відчуває свої потреби. Так, як не можна дитину силувати їсти, коли вона не відчуває голоду, так також не можна її силувати знайти за-

йняття, коли вона відчуває потребу вільної години.

Якщо родичі завважують, що дитина часто „не може найти собі місця“, чи навпаки, нарікає, що не має для себе ніодної хвилини: тоді час застановитись над програмою дитини. Така дитина потребує помочі і мусить її одержати, щоб могла нормально розвиватись. Лекції музики, відбута прогулька, чи прочитана книжка, не принесуть їй багато користи якщо вона не буде мати часу пережити красу музики, чи сприйняти велич заходу сонця, чи навіть радіти відкриттям спільних думок із приятелем.

М. З. Одежинська

Розмова з мамою

ДІТИ І ГРОШІ

Як навчити мою 10-літню доню господарити грошми, бо скільки я їй не дала б, то все їй замало. Думаю, що я взагалі заперестану їй давати гроші за ніщо.

Грина М.

В наш модерний час виплата дітям тижневої „пенсії“ є зовсім природним явищем так як харч чи одяг, бо ж вони є членами нашої родини і з ними ми спільно ділимо життя.

Батьки повинні пам'ятати, що грошей не дається дітям „за щось“, бо ж добру поведінку, чемність чи поміч у господарстві не купується. Значення цих грошей далеко більше, бо виховне. Вже змалку (у світличці) треба привчити дитину до ощадности, а опісля до розважного видаткування та відповідальности, що ждуть на неї в дальшому житті.

Завданням батьків є — точно означити суму і видатки, які дитина має оплачувати. Діти не мають практичного зміслу видаткування грошей (це трапляється і в старших), тому свої гроші видають нерозважно. Батьки повинні разом із дитиною зладити бюджет на цілий тиждень і дати їй змогу перевести його в життя. Коли це не допоможе, тоді домовлену суму

грошей поділити і давати її дитині у двох рагах. Це примусить її подумати над видаткуванням.

Такий договір між батьками і дитиною мусить бути строго дотриманий, а спеціально мамою, в якій м'яке серце (все щось докине), а ми певні, що дитина скоро навчиться правильної фінансової господарки, а це дасть їй почуття вдовolenня і самопевности. Сума грошей не повинна бути за великою, вона має відповідати спроможності дитини нею орудувати. Батьки повинні слідкувати, дораджувати і розуміти фінансові проблеми своїх дітей, навіть коли зпочатку не все йде справно. Звісно, з віком дитини зростають її потреби і в парі з тим повинно йти збільшення матеріальних засобів.

Гроші — це велика сила і нею треба відповідно кермувати. Цієї штуки повинні навчити дітей бабтки.

Роксоляна

НОВІ ВИДАННЯ

Роман Завадович: „ПРО ДВОХ ЦАПКІВ, ДВІ КІЗОНЬКИ“ — віршоване оповідання. Малюнки Охріма Судомори. ОПДЛ Торонто - Нью Йорк, 1968 р.

Ми пішли в гості до пані Люби, щоб наш Гордійко погрався із своїм ровесником, трілітнім Орестом. Після кількох хвилин веселої забави, хлопці посварились за червоне авточко і почалася бійка.

— Я їх зараз втихомир'ю — метнулася пані Люба.

— Діти, дайте мені те авто! Тепер я вам прочитаю казку про двох цапків та дві кізоньки. — Хлопчики вислухали казки, хоч уже не раз її чули, та частинно знають напам'ять. Так як і всі дошкільнята, люблять коли повторювати уже знайоме.

Діти вирішили, що будуть поводитися так як дві кізоньки, та один одному уступати в часі гри. А пані Люба показала мені нове видання цього віршованого оповідання. Треба буде його купити — може і в нас дома діти будуть наслідувати дві кізоньки, а не двох цапків.

Р. Г.

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

Катедра Українознавства

Чи не найбільш далеко йдучим осягом української спільноти в ЗСА минулих років було уфундування Катедри Українознавства при Гарвардському університеті. Знаменним у цьому факті є те, що фонд на уфундування такої катедри не був жертвований одним, чи навіть малою групою меценатів, як це часто буває. Фундаторами нашої катедри стала ціла українська спільнота, тим даючи ще один доказ, що ми розуміємо наше завдання і що справа наукового дослідження українських питань лежить нам на серці.

Не маємо даних з останніх місяців, але базуючись на звідомленні з кінця 1968 р., можемо сміло твердити, що українське жіноцтво може бути гордим за свою участь і піддержку ФКУ. За твердженням п. Богдана Тарнавського, організаційного референта ФКУ „Відділи США були одними з перших з-поміж українських організацій, які відгукнулись на заклик Головної Екзекутиви ФКУ“. До того часу Відділи й Окружні Ради США вплатили були разом \$7,460.-00. В тому вчислений даток 64 Відділу в Нью Йорку \$1,100, 22 Відділу в Шикаго \$400, 24 Відділу в Елізабет \$350, 84 Відділу в Шикаго \$250, 17 Відділу в Маямі, 59 Відділу в Балтимор, 69 Відділу в

експонатів увійшли зарисовки бачванського орнаменту із збірки маляра Юліяна Колесаря і тканини зі збірок Музею. Виставку відкрила п-ні Стефанія Пушкар, голова США, а мистець Антін Малюца дав точніший огляд виставлених експонатів.

У днях 10. і 11. травня 1969 р. Контрольна Комісія Гол. Управи США провела **контролю діловодства і господарства Централі**. Під проводом п-ні Катерини Пелешок, голови, Комісія у складі пп. Івана Бенцаль і д-р Євгенія Єржківська та в приявності членів Екзекутиви переглянула книговодство Централі і висловила до поодиноких ділянок праці. Із контролю списано звіт, що послужив на Річних Зборах Гол. Управи 7. і 8. червня 1969 р.

Морейн, 70 Відділу в Пассейк, 82 Відділу у Бронкс по \$200. П'ять інших Відділів вплатило між \$150 і 110, а три Окр. Ради (Нью Йорк, Ньюарк, Філядельфія) і 31 Відділів по \$100, п'ять Відділів менші суми.

Як сказано, ці дані з-перед пів року і до сьогодні, ми певні, вони виглядали б дещо інакше. Але навіть і такі, як вони є, дають певну уяву про участь нашої організації у акції ФКУ. А ця участь така, що заслуговує, знову ж за словами п. Тарнавського на „признання і щирю подяку“.

Однак тепер ще не час спочити на лаврах. Хотілося б бачити українознавчий науковий центр у Гарвард у його максимальних рамках. А до того потрібні дальші зусилля і дальші фонди. Ми певні, що українське жіноцтво попрацює над тим, щоб у акцію ФКУ включити також і тих, які постійно стоять осторонь українського життя, чи то через брак можливостей, чи через брак зацікавлення. Нехай хоч у цей спосіб вони задемон-

струють, що їм не байдужа доля України і доля правдивої науки, головню там, де вона заторкує Схід Європи. Маємо надію, що завдяки повному розумінню і повній підтримці цілого українського громадянства не залишимо задуманого почину кволим і невиваляним, а довершимо його так, що він принесе українській справі непересічної користі.

М. О.

ПРИХИЛЬНИЦЯ МУЗЕЮ

Ми вже подали до відома, що число Прихильників нашого Музею зросло до 8. Прихильниками (25 дол. річної вкладки) стали 4, 10, 16, 24, 34, 62, 70 і 73 Відділи США. А тепер вкладку Прихильниці вплатила одна з найбільш жертвенних членок — п-ні Анна Чорній із Балтимору. І дала тим чудовий приклад, як можна підтримати цю станицю нашої народньої культури.

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

Із Конкурсу пасок 49 Відділу США у Бофало:

На світлині бачимо три нагороджені паски, що їх виконали пп. Контопська, Салдит і Башнянин. Союзянки на світлині — це пп. Башнянин і Контопська. A contest of Ukrainian Easter pastry was sponsored by UNWLA Branch 49 in Buffalo, N. Y. Two of the prize winners Mesdames Bashnianyn and Kontopska are displaying. Mrs. Oksana Saldyt is missing.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 8. травня 1969 р. відійшла у вічність відома громадська діячка і довголітня наша членка бл. п. **Марія з Дзеровичів Колтунюк**. Саме проминули два роки, як наш Відділ вшанував 50-літ-

Бл. п. Марія Колтунюк
Late Maria Koltuniuk, member
of UNWLA Branch 43 in Philadel-
phia

тя її громадської праці на своїх ширших сходах. Тоді то членки почули про численні її осяги ще в Рідному Краю та дисципліновану громадську поставу впродовж цілого життя. У нашому Відділі вже Марія Колтунюк не могла бути такою активною з огляду на вік і стан здоров'я та все ж не відмовляла своїх пожертв грішми чи працею. Та найціннішою для нас була її участь у кожній імпрезі чи ширших сходах. Там завжди можна було зустріти її усмінене обличчя, почути її бадьоре, ласкаве слово.

Дея 11. травня відслужено Панихиду за Покійну і тоді попрощала її від Союзу Українок Америки п-ні Осипа Грабовенська, секретарка Гол. Управи.

Похорон відбувся 12. травня з Церкви Царя Христа при численній участі рідні, приятелів і громадян. На поминках, що відбулися заходами нашого Відділу в До-

У ЮВІЛЕЙНОМУ ЗМАГУ

Ми щиро вдячні тим усім нашим прихильникам, що стараються поширити наш журнал. Це найкращий подарунок, що можуть нам зробити в ювілейному році. Впроваджуючи наш журнал в українську родину, вони роблять патріотичну роботу. Бо він приносить культурну розвагу, зразки нар. мистецтва, практичні поради й інформації про працю нашої організації.

Приєднали в останньому часі:

Марія Барагура, Вудгевен (82 В.)	1	Анна Опарик, Озон Парк (35 В.)	1
Ольга Бодляк, Орендж (28 Відд.)	2	Катря Пелешок, Нью Йорк (1 Відд.)	2
Дарія Балазюк, Бетлегем (91 В.)	1	Галина Писецька, Балтимор (59 В.)	1
Марія Чайковська, Філядельфія	1	Мирослава Притула, Бінгемтон (9)	5
Галина Харук, Шикаго (74 Відд.)	2	Д. Нетришин, Торонто	1
Лідія Хом'як, Рочестер (46 Відд.)	14	Мирослава Савчак, Бронкс (82 В.)	1
Любомира Денисюк, Шикаго (22)	1	Анна Столяр, Клівленд	1
Леонтина Галяженко, Дітройт (63)	1	Ярослава Сена, Дітройт (56 Відд.)	1
Юлія Гробельська, Судбурі	1	Ірина Шепарович, Мілборн	1
Марія Крамарчук, Рочестер (47 В.)	1	Ярослава Зарицька, Бруклін (21)	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

мі СУА, промовляли ще представники духовенства, родини і громадянства.

Покійна полишила у смутку своїх дочок Лідію Дяченко і Марту Тарнавську і чотирьох унуків. З сумом відчули цю втрату Союзняки Філядельфії, що Покійну любили і шанували.

43 Відділ СУА ім. Олени Пчілки у Філядельфії

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 20. березня 1969 р. відійшла у вічність на 77 році життя довголітня членка нашого Відділу бл. п. **Єлисавета Негрич**. Народилася в Будапешті на Мадярщині. Була жертвенною членкою нашого Відділу і ще під час своєї недуги пам'ятала про цей свій обов'язок і вплачувала вкладку.

Полишила у глибокому смутку трьох синів, Степана, Миколу, Василя і дочку Розалію, 16 внуків і 16 правнуків. Похорон відбувся 24. березня 1969 р. Членки Відділу явились численно, щоб провести Покійну на вічний спочинок.

Спи, дорога Союзняко, і земля Вашингтона нехай Тобі буде легкою!

Управа 5 Відділу СУА ім. княгині Ольги у Дітройті

При зміні адреси не забудьте подати коду Вашої околиці (зип-код). Це конечне для висилки журналу.

ОБ'ЇЗДКА ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТКИ

Поміж постановами XV. Конвенції СУА у виховній ділянці вирізнялась одна, що уповажнювала вих. референтку Гол. Управи до об'їздки Дитячих Світличок. У виконанні цієї постанови п-ні Олена Климишин уже відбула кілька поїздок.

Дня 16. жовтня 1968 р. вона відвідала Світличку 33 Відділу ім. Лесі Українки в Клівленді. Ця найстарша наша Світличка (заснована ще в 1952 році) має 24 дітей. Того ж дня відбула нараду з Управою Відділу, а другого дня була присутня на Окр. З'їзді.

Дня 20. лютого ц. р. референтка відвідала Дитячу Світличку 76 Відділу СУА у Воррені. Там записаних 20 дітей. Дня 9. травня відбулась нарада вих. референток Округи з референткою Централі, де обговорено плян охоплення Світличкою більше дітей.

Дня 8. березня 1969 р. відвідала Світличку 29 Відділу СУА ім. 500 Героїнь. Окрім того Відділ веде Дошкільну Клясу при Школі Українознавства. Відвідала також Світличку 74 Відділу СУА при церкві св. Йосифа. Другого дня відбулася Конференція Вих. Референток та вчительок дошкільної Округи Шикаго, яку завершено виховними ухвалами.

Дня 24. квітня 1969 р. референтка відвідала Світличку 49 Відділу СУА ім. Марусі Бек у Бофало, яка начислює 10 дітей, а потім Світличку 47 Відділу СУА ім. Лесі Українки в Рочестері, до якої є записаних 25 дітей. Після того відбулась нарада з батьками, а пізніше Конференція Виховних Референток округи Рочестеру.

Зустріч із Славою Геруляк

Дня 26 квітня 1969 р. відкрито у приміщенні Ньюйоркського Літературно-Мистецького Клубу виставку творчості Слави Геруляк. В програмі відкриття члени Мистецької Студії Л. Крушельницької, відчитали поезії Б. Бойчука і Б. Рубчака. На відкриття прибуло багато публіки і тоді годі було розмовляти з маляркою. Кілька днів пізніше зайшла я до її робітні, яка міститься при 6-й вулиці ч. 210 (напроти школи св. Юрія).

Пані Слава саме накладає на круглий горщик-флякон поливу. У відкритій печі ждуть уже якісь казкові фігурки, кахлі, горшечки. Цей у руках мисткині ніби круглий, але ввесь у випуклих гудзах. Пані Слава показує мені як постають ті дивні нерегулярні, але гармонійні форми. Вона витискає їх ще у м'якій глині рукою із-внутра круглого черепка. Оглядаю теж ганчарське коло. Воно прсте, обертається ногою. Таке саме, мабуть, вживали ганчарі ще здавна. Правда пані Слава має

ще друге, яке вводить у рух електричний струм, але вона вживає передусім це незмеханізоване. Електричне тільки для дуже важких, великих скульптур чи інших керамічних творів.

Приглядаюся, як після останнього мазка поливою гудзоватий флякон найшовся у печі поміж своїми „попередниками“. Піч замкнена. Там вони будуть випалюватися приблизно дванадцять годин. Ще цікаво мені, чи можна заглянути в піч у часі випалювання, як це нераз роблять господині при печиві. Отже є віконечко, тепер заслонене спеціальною глиною, яка шойно тоді, коли все розігріється до відповідної температури, топиться, і відслонює чародійне нутро.

Не випадково назвала я його чародійним, бо коли пані Слава заєла мене на свою виставку, мені здавалося, що я найшлася у якомусь іншому, трохи казковому, трохи прадавньому, світі. Виставка показує керамічну скульптуру, двовимірні кахлі, ганчар-

Слава Геруляк: „Марічка“
керамічна скульптура, 1968

From the exhibit of Ukrainian
ceramist Slava Gerulak:
“Marichka,” ceramic sculpture,
1968

Слава Геруляк: „Аллилуя“, керамічна скульптура, 1967
“Hallelujah,” ceramic sculpture, 1967

ство, рисунки та килими (я назвала б їх макатками, а пані Слава каже, що хтось назвав це завісами). За заслоною є ще костюми і декорації до „Голубої Хустини“, яку свого часу виставляла Студія Л. Крушельницької.

Розпитую, як постають ці керамічні скульптури водночас ніби модерні і архаїчні.

Пані Слава показує мені шкіцівник, де спершу рисує проекти скульптур. Тематика не випадково сперта на мітології. Їх архаїчність впливає підсвідомо з матеріялу і техніки. Ганчарське коло накидає питомі форми геометричного характеру, які у її творчості акцентовані, а навіть підкреслені. Але ж не без впливу тут заінтересування пані Слави. Її ж бо дуже цікавить археологія, мітологія і наша і чужа. Цікаво було б — каже — побачити, що було на наших землях ще перед Візантією. У Києві найновіші розкопки вка-

зують на залишки ще палеологічних культур.

Питаю як оцінює пані Слава таку дуже поширену тепер кераміку т. зв. трипільську й іншу.

Кераміка це не орнамент, а передусім форма. Орнамент повинен з неї випливати, її підкреслювати. Переважно буває не так. Беруть чужу нам керамічну форму і на ній накладають орнамент, що не є органічно пов'язаний із керамічною формою. Українськість часто ідентифікують з вишивкою, а всна ж зв'язана з тканиною та нитками. Вадою цієї кераміки є теж те, що вона надто блискуча. Це особливо вражає при трипільській кераміці, бо ж у тих часах поливи не вживали.

Розмова сходить на народне мистецтво.

Те, що тепер робиться, це не народне мистецтво — твердить пані Слава. Народне мистецтво творило вироби щоденного вжитку, а його мистецьке оформлення випливало із вродженої внутрішньої потреби мистецького вислову. Воно бувало інколи навіть несвідоме своєї краси. Властива ціль виробу — ужитковість — тепер не існує, а те, що було підсвідомим, мистецьке оформлення, стало ціллю. Бож теперішня ціль — декоративність. Тепер те, що називаємо народним мистецтвом — надто передумане, свідоме, а крім того сам матеріал і техніка зовсім відмінні від первісних (глина, тканина і т. п.) так, що можемо говорити тільки про репродукцію. На жаль, діють теж дуже комерційні мотиви, що не раз обнижують якість виробу. Замість підносити якість доброго виробництва, достосовують вироби до низького рівня смаку покупців.

Ми повинні зберігати зразки народнього мистецтва, але його брати як вихідну точку, підставу творчості.

Цікавить мене друга ділянка творчості — картина. Тут декілька пояснень. Їх треба назвати рисунками, бо лінія у цих картинах переважає. Мисткиня робить їх пером на мокрому папері, чорним і кольоровим тушем. Рисунок — це спочинок після кераміки. Це виходить із самої фактури та варстату. Ганчарське коло та глина вимагають геометричних форм,

сплосчень, декоративності. Рисунки сперті на рослинній базі, вони єобідні, негеометричні.

— Чи належите до якоїсь мистецької групи?

— Тепер ні, але в Шикаго належала до неформальної групи „Vasag“ (це назва чумацького возу). Туди належать скульптори Михайло Урбан та Константин Мілснадіс. Група старалася удержувати зв'язки із непрофесійними мистцями, студентами мистецьких студій. Уладжували та ще й тепер уладжують раз у рік виставки.

Дуже жаль, що немає фахових рецензій, оцінок виставок. Це було б стимулом, заохотою до творчості.

— А як оцінюють творчість інших мистців? Я ляік-аматор — дивлюся на скульптури чи картини з тої точки погляду чи хотіла б їх мати в хаті, або взагалі на них дивитися щоденно. Але ж на думку пані Слави мистецькі твори не мають давати тільки приємні враження. Вони можуть потрясти, збудити нераз немилі, але глибокі почування.

Ввійшов якраз мистець Черешньовський і вив'язалася незвичайно цікава розмова про те, як оцінює один мистець твори другого. Обидвоє твердили, що хоч спосіб вислову може особисто не відповідати, але об'єктивно можна признати, що дана річ є добра, не зважаючи на те, чи вона модерна, клясична чи яка. Мені важко повірити у можливість об'єктивної оцінки, але ж гарячі запевнення пані Слави переконали мене, що професійний мистець може сказати: „Я цього не люблю, але це добре“.

— А як уявляєте собі співжиття з американським світом?

— Коротко — брати участь у виставках і competiціях.

Ще кілька особистих питань. Пані Слава живе поміж Нью Йорком і Парижем. Атмосфера і тут і там різна, але такі зміни дають баланс, рівновагу.

А справа сім'ї, дітей, домашнього господарства? Як діти відносяться до творчості мами?

— О, діти дуже цікавляться і горді із своєї мами. А щоб вести дім і рівночасно творити — на це треба мати... дуже доброго

і виrozumілого чоловіка. В кожному разі без можливості творчого мистецького вислову жити було б важко, або й неможливо.

Уляна Любоєич

Новинки з Централі

Дня 16. квітня 1969 р. відбулася в Укр. Інституті Америки нарада Комісії Обслідування нашого Музею, в якій узяли участь окрім п-ні Оксани Щур, голови, її члени мистці М. Черешньовський, Яків Гніздовський, Іза Боярська, Дам'ян Горняткевич, Н. Тершаковець, п-ні М. Ржепещька, голова Музейного Комітету і п-і І. Рожанковська, як гість. Нарадою проводила п-ні Стефанія Пушкар, голова СУА. Устійнено плян обслідування кожної ділянки народнього мистецтва.

Дня 19. квітня 1969 р. відбулась у Філадельфії нарада Краєвої Координаційної Ради Суспільної Опіки, що її створено недавно тому з представників усіх установ, що займаються суспільною опікою. Союз Українок Америки репрезентувала його голова п-ні Стефанія Пушкар. При виборі Управи Краєвої Ради Сусп. Опіки п-ні С. Пушкар стала її головою. Крайова Рада має увійти до Світової Ради Суспільної Опіки, що є створена при Секретаріаті СКВУ.

Дня 24. квітня 1969 р. Гостинний Комітет Національної Ради Жінок Америки під проводом своєї голови відвідав Музей Нар. Творчості СУА у Нью Йорку. Прибуло около 20 жінок із різних країн, що перебувають у Нью Йорку і є в контакті з Гостинним Комітетом. Ці відвідини zorganizувала п-ні Марія Душник, референтка зв'язків Гол. Управи. Слово про Музей Нар. Творчості СУА мала п-ні Стефанія Пушкар, голова, а про Український Інститут Америки розказав п. Юліан Ревай, член дирекції.

Дня 27. квітня 1969 р. відбулося відкриття Виставки Етнографічних Матеріалів югослав'янських русинів-українців з рамени нашого Музею Нар. Творчості. Влаштуванням Виставки зайнялась Комісія під головуванням п-ні Христини Воевідки. У склад виставлених

Вісті з Централі

Наближаємось до закінчення громадської праці у цьому півріччі. На останніх ширших сходах розпрошались членки на довгі вакаційні місяці. Та буває, що й літньою порою можуть зустрітись в чиемусь городі чи на прогульці. Радимо не вривати зв'язку! Бажаємо всім нашим читачкам гарно провести літо й добре відпочати.

Стверджуємо гарні осяги в діяльності нар. мистецтва і нар. звичаїв у цьому році. У Музеї Нар. Творчости СУА є вже бібліографія усіх творів, що їх можна придбати чи відбити в бібліотеці. Культ. Освітня Комісія СУА провела нараду, присвячену звичаям дівич-вечора і про те незабаром вийде відповідний матеріал. У Дітройті відбулися регіональні Вечори Київщини і Закарпаття. 49 Відділ СУА у Бюфало влаштував Конкурс печення пасок, а заходами 25 Відділу у Поттакеті і 93 Відділу у Гартфорді проявились обширні звідомлення про страви і звичаї у місцевій американській пресі.

З радістю повідомляємо наше членство про організування нових молодечих Відділів. Дня 8. травня 1969 р. відбулись основні збори 18 Відділу СУА в Пассейку, а 17. травня основні збори 104 Відділу СУА у Нью Йорку. На обох зборах — окрім голов Окр. Рад пп. Дори й Оксани Рак — була присутня п-ні Наталя Даниленко, референтка молодечих Відділів Гол. Управи, а в Пассейку п-ні Марія Химинець, референтка сусп. опіки Гол. Управи. Вітаємо п-ні Любу Смороцьку, голову 18 Відділу і п-ні Марію Сливку, голову 104 Відділу СУА і бажаємо успіху у дальшій праці!

Підготовляючись до літньої перерви, стараймося впорядкувати господарство Відділу. Це значить — подбати про вплату належностей до Централі. Найкраще вирівняти тепер обов'язкові фонди, а на осінь залишити Фонд Централі.
Екзекутива СУА

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи іменин!

НАШЕ ЖИТТЯ — ЧЕРВЕНЬ, 1969

Округа Дітройту була зайнята підготовою Конференції під гаслом „Україна у сучасному і майбутньому“ і через те Відділи не зголосили в час своїх новоприєднаних членок. Та ми вітаємо тих небагатьох, що їх зголошення дістали, а пізніше наспіють прізвища інших.

5 ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ:

Анастасія Біловус
Анна Микитинська

37 ВІДДІЛ СУА, АНН АРБОР:

Марія Козак
Лариса Чайковська

81 ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ:

Марія Базюк
Меланія Мушинська
Марта Постолівська
Олександра Фльорчук

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Марії Світенко, бабуні п-ні Ольги Галич, касієрки нашого Відділу, складаємо 5 дол. на Фонд Мати й Дитина і 10 дол. на будову укр. католич. церкви Пресвятого Серця в Бінгемтоні, а родині Покійної висловлюємо наше співчуття.

Управа 9 Відділу СУА
Бінгемтон, Н. Й.

У **РІЧНИЦЮ СМЕРТИ**, що припала на 16. травня ц. р., мого дорогого бл. п. чоловіка Теодора Чорній складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Анна Чорній, Балтимор

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Юстини Галущинської, бл. п. Ростислави Темницької і бл. п. Надії Остап'юк складають 25 дол. на Фонд Катедри Українознавства при Гарварді і 5 дол. на Фонд Мати й Дитина

Євфрозина і Михайло Гайда

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу мами бл. п. Єлисавети Негрич складає 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

син Степан Негрич

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Агафії Гопко, мами нашої приятельки Стасі Мацілінської, пересилаємо 5 дол. на церкву св. Софії в Римі

Ярослава Кобрин
Софія Мельник — Честер, Па.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ, що їх хотіла б я покласти на могилу моєї мами бл. п. Ольги з Левинських Цегельської, в День Матері у Львові, складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Неоніля Дмитрук, Едмонтон

ВИСТАВКА ЕТНОГРАФІЧНИХ МАТЕРІЯЛІВ

Музей Нар. Творчости СУА в Нью Йорку влаштував в кінці квітня свою першу етнографічну виставку. На ній зібрано й показано різні етнографічні матеріали русинів-українців із Югославії.

На виставку зложилися зарисовки маляря Юліяна Колесаря, що є співробітником нашого журналу. Ще в студентських роках він почав збирати бачванський орнамент, відрисовуючи його з меблів і тканин. І так показано на виставці 25 великих картонів кольорового і чорного орнаменту та два альбоми зарисовок меблів і тканин. Це дало досконалий перегляд уподобань і смаку тієї вітки нашого народу.

Окрім того виставка виказує ряд тканин — скатерок, рушників і пошевок — із того поселення, що їх подарувала Музеєві Оксана Дучимінська. Також один повний жіночий стрій передає силуетку жінки з тих околиць.

Для інформації відвідувачів був виданий невеликий каталог, із мапою, ілюстрований Ю. Колесарем.

Виставка була відкрита від 27. квітня до 10. травня 1969 р. Передбачується її повторення у Філадельфії.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаю ширю подяку Управі та дорогим членкам 65 Відділу СУА в Нью Бронсвіку, Н. Дж., за вислови співчуття з приводу смерті моєї найдорожчої мами бл. п. Катерини з Гоїків Лаби і в її пам'ять складаю 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

Віра Ровенко з родиною
Мартінсвіл, Н. Дж.

Три громадській роботі

Пригадуємо ще раз, що через брак місця ми приневолені скорочувати дописи, щоб виразити в них найбільш суттєве. Коли звідомлення охоплюють кілька подій та довший протяг часу у Відділі, тоді доводиться поділити його на ва числа.

Рівнож звертаємо Вашу увагу на форму, в якій звітуємо про Річні Збори Відділу. Ми вибрали схему, що найкоротше і найбільш доцільно подає перегляд діяльності Відділу. Прохаємо узгляднити це, щоб дати змогу всім Відділам умістити свій звіт у тому ж часі.

НЮАРК, Н. ДЖ.

Нарада Культ.-Освітньої Комісії СУА

Дня 23. лютого ц. р. у домівці 28 Відділу СУА в Ірвінгтоні відбулася чергова Конференція Культ.-Освітньої Комісії, присвячена студіям нашої обрядовості. Її відкрила п-ні Ірина Левицька, голова Окр. Ради СУА. Провід наради перебрала п-ні Наталія Чапленко, культ.-освітня референтка Гол. Управи. Найперше поінформувала присутніх про працю Комісії, а саме: 1. Бібліографію матеріалів до студій обрядовості, 2. Різдвяний запитник про звичаї і страви, розісланий у числі 300 прим., 3. Конкурс на обрядову сценічну картину, 4. Першу доповідь, випрацьовану завдяки заходам Комісії, що була розіслана. На модератора наради покликала п-ні Катерину Пелешок, а на секретаря п-ні Наталію Хоманчук.

Першу доповідь на тему „Походження наших обрядів“ виголосила п-ні Оксана Генгало. Розказавши загально про народи, що заселявали нашу землю в доісторичних часах, спинилась на елементах культу, що розвинувся в їх побуті. Це є культ сонця, води й вогню, даліше культ роду і пошана для померлих, що з того впливала, культ дерева, що пов'язаний із мисливським побутом та культ зерна, що походив із хліборобського побуту країни.

Друга доповідниця п-ні Оксана Вікул продовжила цю тему, демонструючи на писанках символи поодиноких культів. Це є — півмісяць (культ місяця), розета (культ сонця), триніг

(культ трійці), мости (пошана померлим), безконечник (культ вічності). Цей показ вона доповнила характеристикою мистецтва писання писанок.

Третю доповідь п. н. „Страсний четвер“ відчитала п-ні Наталія Чапленко. У скороченні ця доповідь уже появилась у нашому журналі й у квітні її розіслано Відділам СУА.

В дискусії висловлено бажання, щоб у дослідженні й характеристиці наших обрядів приділено більшу увагу періодові матриархату. Жінка формувала і плекала наші обряди, отже треба це належно оцінити (пп. О. Щур, О. Вікул). Даліше дискусія зосередилась на тому, чи і як писалися писанки і присутні почули, що при писанні писанок головну ролю виконувала мати, а дівчата лиш допомагали (пп. О. Щур, Н. Кух). Обговорено також скликування таких Конференцій у майбутньому. Згідно з давнішою ухвалою, вони мають відбуватися що квартал у іншій Окрузі. Одначе запрошені є культ.-освітні референтки й членство сусідніх Округ. П-ні І. Левицька запропонувала, щоб Окр. Ради покривали кошти дороги своїх представниць. Знову ж щодо способу переведення таких нарад, то всі заявили за тим, щоб заохочувати якнайширший гурт учасниць, бо це поширить знання наших обрядів та облегшить працю культ.-освітніх референток.

На кінці п-ні Н. Чапленко закрила Конференцію, а п-ні І. Левицька запросила всіх до смачної перекуски.

Наталія Хоманчук

культ.-освітня референтка
Окр. Ради СУА в Нью Йорку

ДІТРОЙТ, МИШ.

Окружний З'їзд

Дата: 1. грудня 1968 р.

З'їзд відкрила молитвою п-ні Стефанія Дуб, голова.

Президія: п-ні Катерина Хом'як, голова, пп. Рома Дигдало і В. Гординська, секретарі.

Протокол із попереднього З'їзду відчитала п-ні Я. Сена.

Звіти Відділів зложили — пп. П. Будзол (5 Відд.), М. Честух (23 Відд.),

С. Мадич (26 Відд.), А. Осадчук (37 Відд.), Я. Сена (56 Відд.), А. Сидорак (58 Відд.), О. Захарій (63 Відд.), Ю. Капітанець (76 Відд.), Л. Тарнавецька (81 Відд.), К. Миколенко (96 Відд.).

Звіти Управи зложили — п-ні Стефанія Дуб, голова, пп. Я. Сена, Г. Перецька й О. Янчишин, заступниці, п-ні І. Грушкевич, кор. секретарка, п-ні В. Гординська, фін. секретарка і референтки — п-ні Л. Колодчин організацийна, п-ні Р. Когут культ.-освітня, п-ні Р. Дигдало виховна, п-ні Г. Папіж сусп. опіка, п-ні Л. Сакс, зв'язків. Окремо звітував Будівельний Комітет — п-ні Анастасія Вокер, голова, п-ні П. Будзол, скарбничка.

Діяльність Окр. Ради:

а) Організаційна: Праця йшла в напрямі приєднання членок і праці над членкою. Створено новий 96 Відділ СУА. У листопаді, місяці орг. референтури, видруковано відозву до українського жіноцтва з закликком до вступу і вміщено в часописі. Відбулись відповідні гутірки на радіограмі Окр. Ради. Референтки дістали заяви вступу та інструкції, як приєднувати членок.

б) Культ.-освітня: Створено драмгурток п. н. Молодий Театр, що підготовляє п'єсу „Антигону“ Софокля. Режисером є п. В. Грушкевич. Дня 7. вересня 1968 р. розпочато радіопередачу п. н. „Українські обрії“ з багатим музичним змістом.

в) Виховна: Референтура відбула сходу з референтками. Йдуть заходи до засновання Світличок в Окрузі. В тій цілі впроваджено освідомні гутірки до нашої радіопередачі. Референтура дбала про поширення української дитячої книжки й її розпродано приблизно на 300 дол. Референтці допомагали пп. О. Климишин і І. Джуль.

г) Сусп. опіка: Референтура опікувалась старшими людьми, перевела збірку вживаного одягу (18 пачок вислано до Європи і Бразилії), допомагала в медичній опіці, що її провадить Об'єднання Самопоміч і вислала кілька пачок до В'єтнаму. У цьому допомагали їй референтки і членки Відділів.

г) Фінансова: У звітному часі було 1,123 дол. приходу, а 979 дол. розходу.

д) Будівельний Фонд: Окр. Рада закупила площу під будову Дому СУА за суму 26,260 дол. На ту ціль затигнула позичку на суму 8,800 дол.

Впродовж 1968 р. сплачено частину довгу, однак ще є 4,800 дол. до сплачення. Прихід Будів. Фонду в 1968 р. виносив 6,438 дол.

е) Пресова: Окр. Рада видає свій Бюлетень і в звітному часі видано два числа, а третє мало появитися перед святами. Бюлетень старається охопити діяльність Окружної Ради та Відділів СУА.

Дискусія над звітами торкалась фінансової підстави Окр. Ради. Частина присутніх була за більшими вкладками Відділів чи членства, а частина добачувала розв'язку в дохідних імпрезах.

Контр. Комісія у складі: п-ні Катерина Хом'як, голова, пп. О. Ткачук і А. Галишин, члени, перевела контролю касових книг, висловила признання Управі і поставила внесок на уділення абсолюторії, що З'їзд одногослоно ухвалив.

Нова Управа: п-ні Стефанія Дуб, голова, пп. Ярослава Сена й Анна Сипсак, заступниці, п-ні Ірина Грушкевич, кор. секретарка, п-ні Лідія Пакула, прот. секретарка, п-ні Василина Гординська, фін. секретарка. Референтками стали — п-ні Ольга Перецька організаційною, пп. Рома Когут, Іванна Кульчицька й Одарка Витвицька освітніми, пп. Рома Дигдало, Ірина Джуль і Оля Захарій виховними, п-ні Лідія Колодчин зв'язків, п-ні Ольга Макар сусп. опіки.

Комітет Будови Дому очолила п-ні Анастасія Вокер, а до нього ввійшли пп. Павлина Будзол, Феся Сіділо, Леонтина Галяженко, Анастасія Зівінська, Анна Байко, Ольга Адамек, Уляна Мазяк.

Внески. Вважаючи справу Дитячих Світличок дуже важливою для збереження молодого покоління п-ні Олена Климишин, вих. референтка Гол. Управи, поставила внесок створення Вих. Фонду при Окр. Раді. Цей внесок прийнято й Округа Дітройту стала першою, що здійснила це побажання Гол. Управи.

Збори закрила перевибрана голова, дякувала за довір'я, а 37 Відділ СУА вгостив присутніх смачною вечерею, за що йому учасниці щиро подякували.

Катерина Хом'як, предсідниця
В. Гординська, секретарка

Імпреза, проведена силами двох Відділів — це тісний лучник між ними.

Із Зустрічі з професіоналістками у Філядельфії:

Зліва на право: пп. мгр. Марта Шиприкевич, Христина Новоженюк, мгр. Лідія Величко, проф. Марта Трофименко, модератор, д-р Лариса Біланюк, мгр. Зірка Погорило, Марта Галій.

The Philadelphia Regional Council arranged a meeting with young Ukrainian professionalists

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Зустріч із професіоналістками

Цього року удруге Окр. Рада СУА влаштувала Вечір із панелем молодих професіоналісток. Дня 16. лютого ц. р. п-ні Лідія Дяченко, голова Окр. Ради, відкрила Зустріч і передала провід її в руки п-ні Наталі Даниленко, референтки молодечих Відділів при Гол. Управі. Вона пояснила, що при помочі такої Зустрічі хочемо наблизити нашу громаду до заінтересувань нашої молоді. А в панелі хочемо вказати їх засяг праці та професійні успіхи.

Модератором панелю була п-ні Марта Трофименко, професор права Делавер університету. Вона ставила питання панелісткам, що були більшменш повторенням тих із торічної Зустрічі. Вони торкалися дискримінації жінки в студіях і праці, відношення молодих професіоналісток до українського громадського життя і їх концепції, як інформувати американське суспільство про Україну. Думки їх були в одному напрямі однастайні, у другому поділені. Дискримінацію жіночих студій і праці всі заперечили, так само осудили розсварення в нашій громаді. Натомість свою роль в американському суспільстві різно бачать і це корисно, що шукають туди різних шляхів.

Учасниками панелю були: д-р Лариса Біланюк, лікарка, мгр. Лідія Величко, вчителька, Марта Галій, мовник, мгр. Зірка Колінко-Погорило, бібліотекарка, Христина Новоженюк, математик, мгр. Марта Шиприкевич, банковий контролер.

На закінчення присутні з публіки ще ставили запити, на які учасниці панелю відповідали. Союзняки з 90 Відділу СУА погостили всіх чаєм та печивом. У товарнській атмосфері закінчився цей Вечір, що дав публіці багато вражень. Це ще одна нагода зустрітися з нашою талановитою молоддю, що здобуває успіхи в професійному житті.

Присутня

НЮ ЙОРК, Н. Й.

З діяльності 1 Відділу СУА

Дня 30. березня 1969 р. наш Відділ приготував Великодній Базар. Цим зайнялась п-ні Леся Гой, рек. секретарка та п-ні Розалія Кріль, госп. референтка. Великодній Базар відбувся з великим успіхом. До розпродажі були святочні кошики, альбоми, серветки, ляльки, як рівнож дуже багато писанок і свічок з українськими взорами та різномордне печиво.

Дня 19. квітня 1969 р. ширші сходи Відділу були присвячені референтурі суспільної опіки. Сходини відкрила голова п-ні Наталія Хоманчук і попросила п-ні Мотиль, референтку сусп. опіки прочитати дуже гарно опрацьований реферат п. наг. „Українська жінка при суспільно-громадській праці“. В рефераті навила вона цілий ряд жінок, почавши від княгині Ольги, відтак перейшла до допомогової праці Відділу для Українських Інвалідів у 1-ій світовій війні та закінчила висилкою святочних побажань і пакунків українським воюкам до В'єтнаму. На сходинах була присутня референтка сусп. опіки Окр.

Ради в Нью Йорку п-ні Олена Процюк, яка подала напрям у тій діяльності праці на майбутнє. Кавою і солодким закінчено сходуни.

Марія Михайлів
пресова референтка

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Річні збори 12 Відділу СУА ім. Олени Пчілки

Дата: 23. лютого 1969 р.

Збори відкрила п-ні Дарія Городиська, голова.

Президія: п-ні Марія Грушкевич, голова, п-ні З. Крук, секретарка.

Звіти Управи зложили — п-ні Дарія Городиська, голова, п-ні Л. Вирста, заступниця, пп. Г. Норка і Д. Древницька, секретарки, п-ні І. Сахно, касієрка і референтки — п-ні О. Кулик культ.-освітня, п-ні К. Капітанець сусп. опіки, п-ні А. Завадівська пресова, п-ні Ф. Тарнавська господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 31 членок і приєднав у звітному часі 5 нових. Щомісяця відбував ширші сходуни. Брав активну участь в імпрезах нашої громади.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Відділ улаштував дуже вдалий Мистецький Вечір, на якому мистець Петро Мегик із Філадельфії говорив „Про українське мистецтво в Україні і на чужині“ разом із показом цінних прозірок. З цієї імпрези Відділ передав 100 дол. на видавничий фонд журналу „Нотатки з мистецтва“. У вересні мин. року відбувся репортаж із подорожі в Україну п-ні Н. Дейчаківської, ілюстрований прозірками.

Відділ розпродав 10 прим. книжки В. Барки „Жовтий князь“ і 7 прим. книжки О. Гончара „Собор“. Майже кожна членка передплатила журнал „Нотатки з мистецтва“, а Відділ придбав передплатників і поза Відділом.

Відділ брав активну участь у Показі Істор. Строїв, що його провела Окр. Рада СУА.

в) Нар. Мистецтва: Відділ веде підготовну працю для запланованого проекту: збірки ляльок у народніх строях. Придбано вже літературу та ляльки. Ціль: вивчити українське народне вбрання.

г) Сусп. Опіка: На ширших сходунах у травні м. р. референтка сусп. опіки п-ні С. Шевчук познайомила Відділ із працею сусп. опіки СУА. Спільно з 33 Відділом наш Відділ

улаштував два ярмарки уживаного одягу, дохід із якого пішов на потреби цієї референтури. Разом вислало 57 пакунків з уживаним одягом для потребуючих українців в інших країнах. Відділ передплачує журнал для бабусі.

г) Зв'язки: Відділ взяв участь у двох американських імпрезах, де була нагода показати наші Різдвяні звичаї, а саме в Жіночому Клубі (брали участь пп. О. Кулик і І. Сахно) та в прибранні ялинки в укр. стилі в публічній залі Клівленду. Тепер Відділ є власником прекрасних, ручно роблених і мальованих прикрас на ялинку.

д) Господарська: Відділ провадить що суботи продажу печива в школі українознавства, що дає певний дохід. Окремий Комітет підготував Великодню імпрезу: кулінарний показ п-ні І. Кашубинської і базар. До Комітету увійшли — п-ні І. Сахно, голова і пп. Г. Норка, Н. Бойко і М. Палка, члени.

Контр. Комісія у складі пп. Е. Гіщинської і С. Пасельської ствердила, що діловодство Відділу є в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ірина Сахно, голова, п-ні Галина Норка, заступниця, п-ні Дарія Древницька, кор. секретарка, п-ні Анна Завадівська, рек. секретарка. Референтками стали — п-ні Л. Вирста організаційною й імпрезовою, п-ні О. Кулик культ.-освітньою, п-ні Д. Сторожинська нар. мистецтва, п-ні Е. Гіщинська виховною, пп. С. Пасельська і К. Капітанець сусп. опіки, п-ні Н. Дейчаківська пресовою, пп. А. Гарбер і М. Рудавська господарськими.

Контр. Комісія: п-ні Д. Городиська, голова, пп. В. Палка і Н. Бойко, члени.

Збори закрила нововибрана голова п-ні І. Сахно, дякуючи за довір'я.

Пресова референтка

МАЯМІ, ФЛОРІДА

Зустріч 17 Відділу СУА ім. Олени Теліги

У той час, коли майже в усіх стейтах ЗСА й Канади лютують морози — у соняшній Флориді люди втішаються теплом і сонцем. Тому лагідне підсоння стягає сюди сотні й тисячі гостей, а між ними багато українців.

Наш Відділ уже традиційно влаштовує Зустріч із членками інших Відділів СУА й інших жіночих організа-

цій. Цього року Зустріч відбулася 23. лютого в Українсько-Американському Клубі.

Її відкрила голова п-ні Л. Візняк і опросила Єпископа Укр. Православної Церкви Владика Олександра Новицького з Шикаго поблагословити трапезу. Владиці асистували — о. І. Ричкун, парох укр. катол. церкви та Архимандрит С. Магальяс, парох укр. правосл. церкви, обидва з Маямі, і гості-священники — о. Жадан із Дітройту та о. Хабурський із Торонто.

Потім пані голова попрохала вшанувати однохвилинною мовчанкою членок, що відійшли та передала провід Вечора у руки п-ні О. Подубинської, імпрезової референтки. Пані товстмастер покликкала по вечері до слова провідних Союзянок, а саме — п-ні Павлину Будзол, голову 5 Відділу СУА з Дітройту, п-ні М. Голуб, членку 22 Відділу СУА з Шикаго, п-ні Л. Карабінович, членку 47 Відділу СУА з Рочестеру, п-ні І. Козаченко, членку 23 Відділу СУА з Дітройту. Від Відділу ЛУКЖ із Торонто промовила п-ні Копел, від місцевого Сестрицтва при укр. катол. церкві п-ні Бочернюк, від Сестрицтва при укр. правосл. церкві п-ні Р. Стек, від Укр. Центр. К-ту в Маямі п. Ковальчук, голова. Всі вони дякували Відділові за влаштування Зустрічі та бажали успіху в майбутньому. На пропозицію п-ні М. Голуб ухвалено вислати листівниці Галині Журбі привіт із нагоди її 80-ліття.

П-ні О. Подубинська коротко поінформувала присутніх про оснування і розвиток 17 Відділу СУА, що діє вже від 1952 р. Представила б. голов Відділу пп. Ф. Зиблікевич, А. Рій (вона сама теж очолювала Відділ) та теперішню Управу, а саме п-ні Л. Візняк, голову і пп. К. Білецьку, М. Ждан, Е. Бойчук, М. Ромашко, М. Венгльовську, та членок пп. Е. Кицай, А. Білоус, А. Богданович, С. Семашук, А. Галушку, Ю. Бізун, М. Онуфрій, М. Любин, А. Крук, Н. Мудрейко, А. Наконечну. При Відділі існує хор „Веселка“ під орудою відомої співачки п-ні Ольги Павлової.

Зчерги промовили присутні духовні отці, подякували за Зустріч і побажали Відділові багато успіху в майбутньому. Владика Олександр сказав, що на Зустрічі панувала шира українська атмосфера. Пригадав, що треба й надалі підтримувати українські звичаї, плекати українську мову, зберігати українську родину, а най-

перш — твердо триматись християнської віри. Тільки таким шляхом зможемо встоятись перед ворогом, який старається нас знищити.

Офіційну частину Зустрічі закінчив молитвою о. І. Ричкун. У концертній частині виступали — п-ні Ірина Клименко з доповіддю „Важливість вивчення і збереження укр. мови на еміграції“ і деклямацією Самійленка „Мово рідна!“. Слідувало сопранове сольо п-ні Анни Давидової „Киев мій“ та інших пісень і деклямація п-ні Єви Бойчук „Де не лилися сльози жіночі“ (І. Франко). На кінець хор „Веселка“ виконав гимн США, а всі відспівали „Ще не вмерла“ при супроводі молоденького піаніста Богдана Сперкача.

Зустріч закрила п-ні Л. Візняк, голова, подякувавши всім за участь.

Присутня

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

**Різні Збори 24 Відділу США
„Дочки України“**

Дата: 26. січня 1969.

Президія: п-ні Ірина Левицька, голова, п-ні Юлія Полянська, секретар.

Звітували пані: К. Сосницька, А. Гнатюк, Ю. Полянська, О. Левчик, М. Хитра, І. Левицька, М. Фіцула, А. Гриб.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Сходини Відділу відбувались кожного місяця, крім того відбулись два рази Сходини Управи. Відділ придбав 4 нові членки і вислав дві делегатки на Конвенцію США. Взяв участь у 10-літнім ювілею 11 Відділу США.

б) Культурно-освітня й імпрезова: У лютому вшановано Героїнь, у березні відзначено Шевченківські роковини, у квітні відбувся традиційний базар із показом писання писанок, у травні Відділ відсвяткував День Матері, а в серпні взяв участь у привітанні Кардинала Йосифа Сліпого. В листопаді, спільно з батьківським кружком, улаштовано прийняття для Сестер-учительок, у грудні була Різдвяна вечерея зі словом п-ні О. Когут.

в) Сусп. опіка: З рамени Комітету „Мати й Дитина“ Відділ опікується школою в Бельгії. Цю акцію веде з посвятою п-ні Марія Хитра. У дар Кардиналові зложено 100 дол., а в жовтні влаштовано під проводом п-ні К. Шперун продаж печива, з якої дохід призначено на Фонд Катедри Українознавства. Відділ ухвалив виси-

Щирий привіт у 25-ліття журналу НАШЕ ЖИТТЯ

та побажання успіху у дальшій праці

шлемо

**ВІД 69 ВІДДІЛУ США ІМ. Н. КОБРІНСЬКОЇ
У ЛОРЕЙНІ, ОГАЙО**

Марія Зубаль, секретарка

Таня Сілецька, голова

лати річно по 25 дол. на Музей Нар. Мистецтва, вислано 25 дол. з нагоди 25-ліття „Нашого Життя“ і як дар інвалідові 10 дол. В часі року відвідувано хворих.

Контр. Комісія голосом голови п-ні Ольги Граб ствердила, що книги ведені взірцево і поставила внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі. Внесок прийнято.

Нова Управа: п-ні Катерина Сосницька, голова, п-ні Анна Гнатюк, заступниця, п-ні Юлія Полянська, секретарка, п-ні Ольга Левчик, скарбничка. Референтки: пп. Ольга Граб і Марія Полевчак організаційні, пп. Олександра Костелла і Катерина Шперун культ.-освітні, п-ні Олександра Когут імпрезова, п-ні Ірина Левицька укр. пресова, п-ні Ольга Левчик англ. пресова, п-ні Марія Хитра сусп. опіки, пп. Марія Фіцула, Марія Полевчак, Анна Слободян, Марія Гульник, Ксенія Славик відвідування хворих, пп. Анастасія Гриб, Анна Багач, Анна Гоман, Стефанія Купчик, П. Юрчак господарські.

Контр. Комісія: пп. Анна Кемпа і Стефанія Присяжна.

Закликом до дальшої праці п-ні К. Сосницька закрила збори.

Пресова референтка

ПОТАКЕТ, Р. АЙ.

Допис про українські страви в американській газеті

В місцевій газеті м. Провіденс, Ровд Айленд, „Провіденс Івнінг Булетін“ з 5. лютого ц. р. появилася на ¼ сторінки ілюстрований допис п. н. „З української кухні“. Авторкою його є

редакторка відділу харчування цієї газети Н. А. Вільбер. Матеріал до нього подали Таїса Децик, голова 25 Відділу США і Е. Ключас, що їх і бачимо на світліні з пиріжками і налісниками в руках. В інтерв'ю з обома панями, редакторка подала їх життєвий шлях. Обидві приїхали по II світовій війні, мають по п'ятеро дітей і є активні в українській жіночій організації США. Про цілі й завдання цієї організації пані поінформували редакторку. Як фахівець, вона звернула спеціальну увагу на українські страви. На світліні пишуться: сирна паска роботи п-ні Н. Київської, медівник і яблучний торт. Крім того надруковано чотири приписи з правильними українськими назвами.

Зі статті довідуємося і про виставку народного мистецтва, що має відбутися заходом Відділу в Музеї в червні і триватиме 3 тижні, правдоподібно вперше на тому терені. Шкода тільки, що Управа Відділу не інформує нас про таку свою діяльність.

Тож надалі побажано, щоб Відділи подавали до редакції „Нашого Життя“ відомості про свої виступи серед американців.

Редакція

ФІЛІДЕЛЬФІЯ, ПА.

Звіт із діяльності 42 Відділу США

Організаційна: Ширші сходини відбувались щомісяця. На них відчитувано обіжники Централі й пляновано працю. На закінчення сходин подавано чайок та вшановувано членок, що їх уродини припадали в тому місяці. Час від часу відбувались збірки на якусь ціль. Відділ закупив одну сто-

Вітаємо з Ювілеєм!

З гордістю читаю Наше Життя, яке видавництво і редакція поставили на рівні з найкращими світовими жіночими виданнями. У 25-ліття його існування бажаю дальшого найкращого розвитку високо ідейної праці в ім'я нашої великої національної Мети!

Блянка Баран-Бачинська
Мюнхен

Редакційну Колегію Нашого Життя щиро вітаю з нагоди 25-літнього ювілею та бажаю більшого літературного, морального і матеріального росту журналу на славу й добро України.

Софія Дорошенко, Філадельфія

Сердечні побажання успіху й росту з нагоди 25-ліття шле Ред. Колегії Нашого Життя

Ганна Ратич, Едісон

У 25-ліття нашого журналу складаю щирий привіт і бажаю якнайбільше успіху в майбутньому!

Анастасія Королишин, Дітройт

рінку в Конвенційній Книзі і придбав оголошень на 40 дол. Є членом УККА і ЗУАДКомітету і брав участь у Конвенції ЗУАДКомітету. Відділ веде список членок, що приходять на ширші сходи. П-ні Неллі Дава не опустила ніодних сходи.

Культ.-освітня й імпрезова: Відділ улаштував 14. січня 1968 р. разом із 52 Відділом Свят-Вечір, у днях 17. березня, 9 червня і 10. листопада бінго, а 8. грудня свій 35-літній ювілей. Брав участь у всіх імпрезах Окр. Ради та висилав представниці на імпрези Відділів.

Суспільна Опіка: Відвідувано хворих членок вдома і в шпиталі.

Господарська: У листопаді 1968 р. Відділ приладив обід на Конференцію Орг. Референток із доходом 25 дол.

Фінансова: Відділ мав 428 дол. приходу і 292 дол. розходу в 1968 р. Заплачено всі оплати до Централі й Окр. Ради та вкладки до громадських установ.

Анна Сивуляк, секретарка

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Загальні Збори 54 Відділу СУА
ім. 500 Героїнь

Дата: 16. березня 1969.

Збори відкрила голова п-ні Ольга Гарванко і привітала голову Окр. Ра-

ди п-ні Н. Лопатинську та заступницю п-ні М. Євсевську з Філадельфії.

Президія: п-ні Н. Лопатинська, голова, п-ні М. Євсевська, член, п-ні М. Матвійків, секретарка.

Звітували пп.: О. Гарванко, М. Матвійків, К. Гусак, О. Таранчак, А. Зарицька.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начисляє 29 членок, відбув 10 ширших сходи і 1 засідання Управи. Сходини відбуваються у приватних домах членок. Дня 13. жовтня 1968 Відділ відзначив 10-ліття свого існування.

б) Культурно-освітня й імпрезова: Відділ улаштував свято Т. Шевченка у формі святочних сходи, Веселий Вечір, дохід із якого призначено на церкву, та ширші святочні сходи, присвячені 500 Героїням. Крім того заслухано реферати: д-ра Я. Рудавського на тему „Жіночі недуги“, та з нагоди Свята Соборности і Незалежности. Відділ теж спонзорував ляльковий театр, та фільм із подорожі по Україні.

в) Виховна: Відділ не провадив Світлички через брак приміщення, а також брак дітей у дошкільному віці. П-ні Н. Лопатинська закликала членок поновити цю діяльність і відбувати зустрічі дітей хоч що другий тиждень.

г) Сусп. опіка: Відвідано дві хворі членки. Відділ опікується бабусяю в Німеччині, передплачує „Наше Життя“ для бабусі, також займається щомісячною збіркою на СХС в Мінхені.

г) Господарська: Референтки пп. Г. Шатинська і С. Цибак провадять книгу, в якій нотують датки членів до буфетів. Орг. реф. займається „карною касою“, в яку членки вплачують кари за неносення відзнаки СУА на сходах. Дохід із цього призначений на журнал для бабусі. В касі Відділу тепер є 94.96 дол.

Контр. Комісія: Іменем її звітувала п-ні М. Риц. Вона ствердила, що книги Відділу ведено в порядку і поставила внесок уділити абсолюторію, який піддержано.

.. **Нова Управа:** п-ні Ольга Гарванко, говова, п-ні Віра Білинська, заступниця, п-ні Марія Матвійків, секретарка, п-ні Катерина Гусак, скарбничка. Референтки: п-ні Ольга Паранчак організаційна, п-ні Алла Рудавська культ.-освітня, п-ні Катерина Глинянська імпрезова, п-ні Лада Гусар виховна, п-ні Тамара Книгиницька зв'язків, п-ні Анна Зарицька сусп. опіки,

п-ні Лідія Гарванко пресова, пп. Галя Шатинська і Софія Цибак господарські.

Контр. Комісія: пп. Стефанія Грицушко, Ярослава Скрипень і Марія Риц.

У часі дискусії членки цікавились працею інших Відділів Округи, про що поінформували їх пп. Н. Лопатинська і М. Євсевська. Це допоможе Відділові у плануванні на будуче.

Марія Матвійків, секр.

ЮТІКА, Н. Й.

Із діяльності 57 Відділу СУА

Наш Відділ СУА, очолений п-ні Марією Когутяк, продовжує оживлену діяльність. Ширші сходи відбуваються звичайно з участю відносно великого числа членок і проходять ділово. Часами під кінець сходи надається чай та перекуску.

Зимові місяці були дуже багаті в імпрези. У грудні відбувся Андріївський вечір, Свят-Миколаївська вистава для дітей та передріздвяний базар. У рамках співпраці з УККА Відділ СУА брав участь у влаштуванні Маланчиного вечора.

Суспільна опіка, окрім допомоги потребуючим в Європі та опіки над „бабусею“ — звернула увагу на потребу суспільної праці тут на місці, що має характер радше моральної підтримки, ніж матеріальної допомоги. Суспільна опіка пам'ятає і про наших хлопців у В'єтнамі та привітала їх із Різдвом та Великоднем.

Цікавою новістю в Ютіці був Конкурс на найкращу паску, що відбувся під час Великоднього базару. Першу нагороду дістала п-ні А. Косар, другу нагороду п-ні І. Запаранюк. Наш Відділ взяв участь у виставці Великодніх святочних столів різних національностей, де здобув найбільше призначення (про це буде окремий допис із світлинкою). Уряджувала YWCA.

Як щорічно наші діти вшанували Свято Матері. Окрім короткої програми, того самого дня відбулася дитяча вишивана забава, на якій діти пишались своїми убраннями, що їм їхні добрі матері так чудово прикрасили вишивками.

Культ.-освітня референтура в циклі запроєктованих доповідей, замість сходи Гуртка Книголюбів, у листопаді м. р. влаштувала Літ. Вечір, присвячений найновішому творові М. Остромири „Над бистрим Черемошем“. Доповідь виголосив ред. І. Дурбак.

76 Відділ СУА ім. Наталії Кобринської:

Сидять у першому ряді: пп. Ліда Колодчин, культ. освітня, Люба Гречна, скарбничка, С. Лісікевич, секретарка, Ю. Капітанець, голова, М. Бараник, заступниця, І. Прийма, організаційна. Стоять у другому ряді зліва: пп. І. Ляш, пресова, М. Костюк, К. Сливка, виховна, Л. Крива, імпрезова, М. Бойдуй, сусп. опіки, С. Скипакевич, М. Турянська, Л. Несторович, Т. Думик, Неприсутні: пп. Л. Богай, А. Бойчук, Г. Головата, М. Максим'юк, В. Миколенко, І. Трач.

Board and members of UNWLA Branch 76 in Warren, Mich.

Уривки з твору читали пп. В. Смик і Я. Томич. При тому вислано привіт авторці й замовлення на книжку від декількох присутніх осіб.

У грудні відбувся дискусійний вечір над романом Олеся Гончара „Собор“. Доповідь виголосив п. Л. Кокондинський, а уривки з твору відчитала п-ні В. Смик. Доповідь викликала оживлену дискусію, що заохотило декого з присутніх (які ще тоді не встигли прочитати „Собору...“) прочитати цей твір.

У січні наша громада мала нагоду познайомитися з творчістю молодих „шестидесятників“, огляд якої дала п-ні Я. Томич. Місцеві студентки відчитали поезії Ліни Костенко, В. Коротича, М. Вінграновського, Е. Гуцала та інших. Okремо доповідниця сплилася на творчості Симоненка, цього непересічного поета.

На закінчення цієї короткої хроніки з діяльності нашого Відділу треба підкреслити, що 57 Відділ СУА завдячує свою діяльність кільком активним членкам, які працюють з повною посвятою для своєї жіночої організації.

Т. Савицька

ВАРРЕН, МИШ.

Дата: 15 січня 1969 р.

Збори відкрила голова п-ні Юлія Капітанець молитвою і склала ново-

річне побажання членкам віршом І. Франка „З Новим Роком“.

Перша частина зустрічі включала святочну вечерю з невеликою програмою. Відспівавши коляду „Во Вифліємі“ членки прослухали сатиру Точила „І кожному зась, і кожному цур“, що її відчитала п-ні М. Бараник.

Президія зборів: п-ні Л. Колодчин, голова, п-ні С. Лісікевич, секретарка.

Протокол із попередніх Зборів відчитала п-ні Лісікевич.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ начислює 25 членок і відбув 8 ширших сходин й одне засідання Управи. Відсвяткував 5-літній ювілей. Вислав 2 делегатки на Конвенцію СУА.

б) **Культ. освітня й імпрезова:** Влаштовано 5-літній ювілей. показ вишиваних суконь у листопаді. Членки ходили з колядою. Брали активну участь у вшануванні приїзду Верховного Архієпископа.

в) **Виховна:** Восени відбулася дитяча вишивана забава, яка звійшла вже в традицію нашого Відділу і на яку так радо приходять батьки зі своїми діточками. У мист. частині брали участь діти балетної школи Мотрі Макар. П-ні М. Бараник підготувала веселу оперетку „Гоца Драла“.

Контр. Комісія поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Люба Гречна, голова, пп. К. Сливка і С. Лісікевич, заступниці, п-ні М. Костюк, секретарка, п-ні І. Ляш, скарбничка. Референтками стали — п-ні Л. Колодчин організаційною, п-ні Л. Крива культ. освітньою, п-ні Л. Богай виховною, п-ні М. Бойдуй, сусп. опіки, п-ні Ю. Капітанець пресовою.

Контр. Комісія: пп. М. Бараник, Л. Несторович, Т. Думик.

Збори закрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я.

Юлія Капітанець
пресова референтка

БРОНКС, Н. Й.

Річні збори 82 Відділу СУА

Дата: 16. лютого 1969 р.

Збори відкрила після молитви п-ні Олена Гентіш, голова, коротким вступним словом, вітаючи п-ні Марію Демидчук, представницю Окружної Ради СУА.

Президія: п-ні Марія Демидчук, голова й п-ні Софія Раковська, секретарка.

Протокол із попередніх Річних Зборів відчитала п-ні Олена Гентіш.

Звіти Управи зложили: пп. Олена Гентіш, голова, Олена Лиско, секретарка, Ірена Загалак, скарбничка та референтки: пп. Іванка Клим організаційна, Софія Раковська культ.-освітня, Ірина Іванчишин імпрезова, Ми-

рослава Савчак сусп. опіки, Олександра Кіршак виховна, Ольга Гірна господарська, а за неprisутню п-ні Марію Барагуру, пресову референтку, відчитала її звіт п-ні І. Клим.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 39 членок. У звітному році відбулося 5 ширших сходин і 4 засідання Управи. Голова Відділу належала до Громадського Комітету для привітання Верховного Архиепископа й Кардинала Йосифа Сліпого та брала активну участь у його працях. Рівнож Відділ вислав делегатку на Конвенцію США в Шикаго.

б) Культ.-освітня: На ширших сходинах були виголошені дві доповіді: 5. травня 1968 п-ні Надії Шмігель: „Жінка в сучасному світі“, а 19-го жовтня 1968 п-ні Ольги Соневицької: „В палаті короля Міноса на Креті“. У звітному році при Відділі зорганізовано хор.

в) Імпрезова: У листопаді влаштовано дуже успішну й удалу „Товариську Зустріч з мистцями“, які проживають на Бронксі, а то з музикологом і композитором д-ром Зиновієм Лиськом, поетом і літературознавцем Вадимом Лесичем та мистцем-малюрем Яковом Гніздовським.

г) Виховна: Відділ улаштував разом із Батьківським Комітетом при Школі Українознавства в Бронксі Свято Матері й Батька дня 26. червня 1968. Найбільшу увагу референтка звернула на працю в Гуртку Книголюбів. Цей Гурток гарно розвивається, нараховує під теперішню пору 28 членів-дітей шкільного віку. Влаштовано вечір „Мишки-Гризикнижки“, з участю письменниці Лесі Храпливої. Дня 29. грудня 1968 р. відбувся заходом референтки вечір „Веселки“, на якому був присутній редактор журналу п. Володимир Барагура. Кілька членів Гуртка Книголюбів читали повість Андрія Чайковського „Одарка“ кожної суботи, на протязі двох місяців: травня і червня м. р. Гурток має альбом, що його виготовила членка Гуртка Книголюбів Ліда Гошовська. Гурток побільшив свою бібліотеку придбанням 10 нових книжок.

г) Сусп. опіка: Членки відвідували хворих у шпиталях, опікувалися хворими членами вдома, допомагали матеріально і фінансово потребуючим в Україні, Польщі й Бразилії, висилаючи крім того Різдвяні пакунки для вояків-українців у В'єтнам, яким ви-

слано також привіт від українських матерів, награний на ленті разом з українськими колядками. З фондів Суспільної Опіки вислано 20 дол. на радіо програму ОО. Василян у Нью Йорку. Членка Сусп. Опіки збрала серед членок Відділу і громадянства 620 дол. на Фонд Катедри Українознавства. Оплачено побут одної дитини на літній оселі СУМА.

д) Пресова: Вислано 6 дописів до журналу Наше Життя, один до щоденника „Свобода“. За старанням референтки появились звітлення про імпрези Відділу в щоденниках „Америка“ і „Свобода“, а також у дитячому журналі „Веселка“. Референтка придбала альбом, в якому помістила дописи з української преси про діяльність Відділу й знімки із життя Відділу.

е) Господарська: Референтка дбала про смачне печиво для членок у часі ширших сходин, а також про буфет на різних імпрезах, як церковне Свячене, Просфора й Вишивані Вечерниці, влаштовані Окружною Радою США. Перед Різдвяними святами влаштовано Базар, що приніс гарний дохід.

е) Фінансова: Прибутків було на 2,027.20 дол., а розходів на 1,580.71 доларів.

Контр. Комісія: Голова п-ні Докія Лисько подала звіт з проведеної контролю й ствердила, що діловодство й книги Відділу ведені зразково. На тій підставі вона поставила внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, що Збори одноголосно прийняли.

Нова Управа: п-ні Мирослава Савчак, голова, п-ні Олександра Кіршак, заступниця, п-ні Олена Лиско, секретарка, п-ні Ірина Загаляк, скарбничка, п-ні Ярослава Лісовець, заступниця. Референтки: пп. Іванна Клим організаційна, Софія Раковська культ.-освітня, Ірина Іванчинин і Софія Данилович виховні, Оксана Миськів і Стефанія Гніздовська імпрезові, Ольга Гірна, Марія Халуца й Анна Політило сусп. опіка, Наталія Клецов пресова, Юлія Криса, Леонтинна Гошовська, Анна Стасів, Стефанія Чернодольська і Галина Наконечна господарські.

Контр. Комісія: пп. Докія Лисько, голова, Клявдія Чернодольська й Олена Назар, члени.

Нововибрана голова п-ні Мирослава Савчак подякувала членкам за довір'я і вибір та подала кілька цінних думок, які взято до уваги в плануванні дальшої праці у Відділі. Відтак вона

подякувала п-ні Марії Демидчук за участь і зміле ведення зборів.

Збори закінчено многоліттям для членок нової Управи і уступаючої голови та молитвою.

Пресова референтка

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Вечір із Ромою Приймою-Богачевською

83 Відділ США взяв собі за завдання поширювати знання своїх членок улаштуванням доповідей на культурно-мистецькі теми. Дня 23. квітня запросив відому балерину і педагога Рому Прийму-Богачевську з доповіддю на тему танку.

Доповідниця стала вивчати балет уже 4½-річною дитиною у Львові. З часом вибилась на виконавця всіх сольових роль. Її перші виступи перед публікою були у Львівському Театрі Опери й Балету під керуванням Володимира Блавацького. Пізніше вчилась вона танку у великих майстрів того діла, як Гаральд Кройцберг і Розалія Хладек, а в Америці у славетної Марти Грагам.

У своїй доповіді пані Рома дала короткий перегляд та історію танку, його розвиток від прадавніх історичних часів до сьогодні. Окрему увагу присвятила українському танкові. Вона підкреслила, що ми, українці, повинні зберігати наш народній танок так само, як інші види народного мистецтва. Тому, що ми є багаті в народню творчість, маємо змогу пристосувати її до модерного танкового мистецтва. Прикладом і доказом того є надзвичайний успіх балету Вірського, який у парі з досконалістю техніки, показав, що можна у сполуці з елементами класичного балету створити нові й цікаві хореографічні образи.

Велику роль у збагачуванні нашого своєрідного народного балету відіграли твори Шевченка і Лесі Українки, що відзеркалюють наш багатий фольклор із своїми характерними рисами народу і саме вони дали змогу творцям танку його приміювати до нових форм.

Пані Рома зупинилась теж над завданням танцюриста-мистця — „передати цілу скалю людських почувань“, бо „танок — це є переживання, передане рухом, а обняте ритмічною формою“. Дальше говорила про зміст та значення танку, як виховного чинника. (Докінчення на обгортці)

СВІТОВИЙ КОНГРЕС
У ГЕЛЬСІНКІ

Крізь совєтську пресу перейшла вістка, що улітку цього року відбудеться Всесвітній Конгрес Жінок. Темою його є „Роля жінок у сучасному світі“. Підготовляються доповіді „Жінка і праця“, „Жінка в сучасному житті“, „Роля жінки в боротьбі за національну незалежність“ і „Жінка в сім'ї“.

Рівночасно подають, що при Українському Т-ві Дружби і культурного зв'язку з зарубіжними країнами у світі зорганізовано Жіночу Секцію. Вона має за завдання нав'язувати зв'язок із жіночими гуртами заграницею і поширювати відомості про жіноче життя в УРСР. На основних зборах тієї Жін. Секції, що відбулися в Києві, вказано присутнім на Всесвітній Конгрес Жінок, як першу нагоду для виступу.

Обидві вістки далекосяглі. Вони вказують на те, що совєтський режим постановив включити жінок до пропагандивної дії. Ці почини, хоч різного призначення і масштабу, пов'язані з собою. Світові жіночі конгреси комуністичної заправки вже не раз відбувалися. Демократична Федерація Жінок, заснована в 1945 р., скликає їх що кілька років і вони проходять у різних столицях світу.

Заснування Жіночої Секції — це новина. Це вперше відоме Товариство Дружби і культурного зв'язку пробує втягнути до своєї роботи жінок в організованій формі. Головою Секції стала Н. А. Приходько, редакторка журналу „Радянська жінка“.

Які б не були мотиви цих починів, основним є — вплив на громадську опінію світу. Всесвітній Жіночий Конгрес має виказати правильний розвиток жіночого життя в ССРСР, щоб заглушити відомості про важку працю жіноцтва та релігійні переслідування.

Протест у 20-ліття

Релігійне і національне переслідування українців в ССРСР прибирає щораз то нові форми. Про те приходять більш або менш докладні вістки, що їх подає європейська чи американська преса. Недавно тому потрясла всіх відомість про арештування єпископа Василя Величковського, а разом із ним численних монахинь і вірних. Рівночасно повідомляють, що Фролівський жіночий монастир біля Києва, що був останнім прибіжищем черниць — зрештою офіційно дозволено — тепер ліквідується. Отже іде послідовний наступ на релігійне життя, яке впливає з внутрішньої потреби і не дається або не зовсім дається охопити контролею державних чинників безпеки.

Те саме діється з походом русифікації на українські землі. Про наступ на українське шкільництво докладно звітує книжка Івана Коляски „Освіта в ССРСР“. Палення книгосховищ і архівів — найперше бібліотеки Академії Наук у Києві, потім бібліотек при Видубицькому монастирі і при Юр'євській та Михайлівській церквах, де згоріли безцінні документи культурного життя в Україні, це теж одне кільце в тому ланцюзі. Плянове нищення архітектурних пам'яток, старинних церков і укріплень змагає до затертя слідів нашого минулого.

Це все етапи того наступу, за яким пильно слідкує світова опінія, з'ясовуючи собі основу і ціль такої дії. Рівночасно ніхто й пальцем не рушить, щоб протидіяти цьому, хоч воно явно протирічить Хартії Прав Людини, яку підписав і ратифікував уряд ССРСР. Дарма, що західний світ не раз підпадає під закид колоніалізму чи недоцінювання недорозвинених націй.

Тим більш нашим обов'язком стає — повести певні заходи для розголошення цього факту й оскарження ССРСР у такій безправній дії. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) виготовила меморіал у тому напрямі з докладним з'ясуванням цього нищення духового життя в Україні. Цей меморіал спрямовано до секретаря Об'єднаних Націй У Танта з покликанням на те, що саме представникові УРСР Недбайлові уділено в Році Прав Людини найвищу нагороду і признание за змагання за людські права у світі. Отже представникові країни, де впродовж 50 років заперечувано елементарні права людини і народу, а тепер іде нова хвиля переслідувань! Справді, не могло бути більшого насміху над Хартією Прав Людини в її 20-ліття!

Звісно, голос Світової Федерації Українських Жіночих Організацій не змінить цієї постанови. Але він приєднується до всіх інших протестів, що їх висловлено в Міжнар. Році Прав Людини. Це будуть голоси всіх тих, що зірко стежать за перебігом релігійних і національних переслідувань в ССРСР та боліють кривдою, нанесеною режимом. Їх голоси мусять бути вислухані. „Стукайте, а відчиниться вам“ — сказано у Святому Письмі і за тією засадою діємо в користь нашої поневоленої Батьківщини та нашого народу.

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорогої тети бл. п. Юстини Галушинської жертвують на Ювілейний Фонд СФУЖО 20 дол.

Володимира і д-р Микола Ценки
Євгенія і Олексій Гардецькі
Філадельфія

Із Вечора Літ. Конкурсу СФУЖО у Вінніпегу:

Зліва на право: Поегеса Ганна Черінь, фундаторка нагороди Маруся Бек і д-р Ярослав Рудницький, голова УВАН.

A Literary Award, sponsored by WFUWO was presented to the poetess Hanna Cherin in Winnipeg, Canada. From left to right: Miss Cherin, Miss Mary Beck, Detroit Councilwoman, founder of the award and Dr. Yaroslav Rudnytskyj, President of the Ukrainian Free Academy of Arts in Canada.

ВРУЧЕННЯ НАГОРОДИ СФУЖО

Дня 15. лютого 1969 відбувся у Вінніпегу Вечір 9. Літ. Конкурсу СФУЖО, влаштований заходами Вінніпезької групи Слова й УВАН-у. Вечір відкрив президент УВАН-у д-р Ярослав Рудницький, а потім промовила фундаторка Конкурсів, рідна м. Дітройту, Маруся Бек. Потім панна Бек вручила нагороду лавреатці Конкурсу Ганні Черінь, а та у відповідь прочитала нагороджену поему „Чужинцеві“ і вірш „Марусі Бек“. Зчєрги зложила подяку фундаторці та членам Жюрі — проф. Я. Розумному, д-р Марині Рудницькій і д-р Іраїді Тарнавецькій — п-ні Стефанія Бубнюк, редакторка Жін. Світу. Вслід за тим Оленка Нєгрїч подала гостям китиці квітів.

У другій частині програми, якою проводила д-р Марина Рудницька, відчитано вірші Ганни Черінь і д-ра М. Мандрики, їй та Марусі Бек присвячені. На тому закінчився цей культурний Вечір, що відзеркалив таку цікаву літературну подію.

2-ий З'їзд ОЖ ОЧСУ у НЮ ЙОРКУ

В днях 15—16. лютого 1969 р. відбувся в Ню Йорку Зїзд цієї недавньої створеної жіночої організації в ЗСА. Його відкрила голова п-ні Уляна Целевич, яка привітала делегаток 18 Відділів. З'їздом проводила п-ні Марія Нєсторук із Гартфорду, а секретарювали пп. С. Бєрнадин і О. Ганушев-

ська з Філядельфії. Після відчитання численних привітів, голова зложила звіт.

З нього виходило, що головну увагу в цій каденції Управа звернула на нав'язання і вдержання зв'язків. Це були численні взаємини й акції в часі американських виборів, у Міжнар. Рєсії Прав Людини, низка телеграм і листів. Одначе організація виказала також поважну культ.-освітню й виховну діяльність, як також осяги в ділянці суп. опіки. Пресовим органом є „Вісті ОЖ ОЧСУ“ в журналі „Вісник“.

Після проведення дискусії й уділення абсолюторії слїдувала доповідь п-ні Слави Куліш п. н. „Нова українська людина“.

Увечорі того ж дня відбувся спільний із ООЧСУ бенкет, в якому всі учасниці З'їзду взяли участь. Другого дня З'їзду працювали Комісії і вибрано нову Гол. Управу. Головою перевибрано п-ні Уляну Целевич.

П-ні Слава Куліш, голова Резолюційної Комісії, відчитала резолюції, яких провідною думкою була дальша допомога нескореній Батьківщині.

Остання частина Зїзду була спільна з ООЧСУ. Там учасниці прослухали доповідь п-ні Слави Стецько „Україна на тлі проблематики найновіших міжнародніх конференцій“.

Чи знаєте плян праці Вашого Відділу? Яка Ваша участь у ньому?

Другий Конкурс Перекладів

Конкурс Перекладів, що постав при Літ. Конкурсі СФУЖО з фундації д-р Софії Парфанович, був проголошений у 1967 р. в Пластовому журналі „Юнак“. Предметом 2. Конкурсу був уривок із повісті Софії Парфанович п. н. „Такий він був“. Уривок п. н. „Небезпека“ змальовує переживання сєбаки в бурхливих переходах 2. світової війни.

До Конкурсу зголосилось 8 учасників з-поміж пластового юнацтва. Всі вони переложили уривок з української на англійську мову. Їх переклад розглянуло Жюрі в складі — Оксана Драган, голова, та Лариса Онишкевич, Аня Санфорд і Марта Трофименко, членки. Їх однозгідною постановою одержали:

Володимир Дозорський з Ірі, Па. — нагороду в сумі 50 дол.

Славко Курчак з Іст Мидов, Н. Й. — перше відзначення,

Рута Панчук із Шикаго й Олесь Стадник з Едмонтону — друге відзначення.

Переклад „Небезпека“ уміщений у цьому числі „Нашого Життя“. Молодих перекладачів заохочуємо до дальшої праці в перекладах; цієї вмілости наша література потребує.

Недавно тому фундаторка Конкурсу Перекладів бл. п. Софія Парфанович відійшла у вічність. Не дожила вона проголошення висліду Конкурсу, що мав за предмет її твір. Та в її пам'ять будемо продовжувати це діло, що заохочує молоді здібні сили до праці над перекладами.

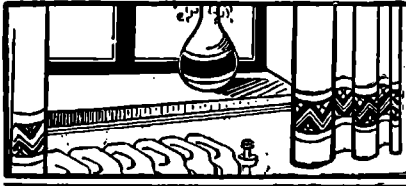
КОМІТЕТ ЛІТЕРАТУРНОЇ НАГОРОДИ

10. ЛІТ. КОНКУРС СФУЖО

У попередньому числі ми подали перелік творів, що наспіли на 10. Літ. Конкурс СФУЖО.

У міжчасі прибули ще такі твори (прізвища авторок одаємо під псевдонімом): 1. Лідія Антимович: „Український етюд про любов“, 2. Береза: „Материна ідея“, 3. Марія Ільченко: „Дівчур“, 4. Міннеаполіс: „Межі“, 5. Олена: „Зрозумійте і зачекайте“, 6. Онтєріо: „Хронархія“, 7. Остапкова М.: „Субота“, 8. Сяйво: „Відхід“.

Літературне Жюрі в складі — Уляна Любович, Іван Смолій і Леся Храплива — вже перечитує надіслані твори й незабаром відбуде вирішну раду.

У НАШІЙ ХАТІ

Про декоративну косметику

Декоративною косметикою намагаємо допомагання природі при допомозі пудри і барвила. Цей підхід старий, як світ. Зчасом його засоби удосконалились і тепер їх навіть не можна відрізнити від природних даних. Але тільки тоді, коли ними не зловживають. А то надто часто бачимо неприродне підведення очей чи брів чи надто яскраві губи. І це є властиво заперечування природних даних. Слід пам'ятати й про те, що зловживання косметикою доводить до передчасного старіння шкіри.

Питання правильного догляду за шкірою обличчя постійно хвилюють жінок і дівчат. Косметична промисловість випускає безліч різних кремів, молочок, туалетних вод та інших косметичних виробів та користуватись ними вміють далеко не всі жінки.

Перш, ніж вдатися до того чи іншого засобу, слід з'ясувати, для якої шкіри він може підходити. Шкіра обличчя може бути нормальною, сухою чи масною. Суха шкіра, як правило, дуже тонка, гладка, стягнута, часто вкрита лусочкою і здається наче легко припудрена, ніколи не блищить, має приємний матовий відтінок. Коли її не зм'якшувати кремом, а особливо коли висушувати частим миттям і милом і припудрювати, вона втрачає еластичність, з'являються передчасні зморшки, шкіра старіє.

Нормальна шкіра обличчя, як правило, пружна, свіжа, не лисніє, з помірно виявленими порами, добре сприймає більшість косметичних засобів.

Масна шкіра майже завжди лисніє, пори розширені, зяють, нагадують зовнішнім виглядом цитринову шкуру.

Увечорі перед сном нормальну і масну шкіру обличчя слід мити водою хатньої температури з милом.

Якщо шкіра дуже суха і мило її подразнює, його можна засту-

пити висівками — пшеничними, вівсяними чи мигдалевими. Дві столові ложки висівок залляти теплою водою і кашкою, що утворилася, протирати обличчя, залишаючи так на 2—3 хвилини. Потім сполоскати холодною водою. Висівки можна заступити кукурудзяним борошном чи м'якушем чорного хліба.

Після вмивання сухої і нормальної шкіри обличчя треба помстити відживним кремом. Такі креми знаходяться в продажі п. н. Night nourishing cream.

Наложити на одну до півтори години, потім зняти рештки крему паперовою серветкою, залишаючи на всю ніч крем лиш під очима. Масну шкіру обличчя після вмивання перед сном протирати молочком.

Вранці нормальну і масну шкіру обличчя слід вмити водою з милом, висушити рушником і протерти туалетною водою чи вище наведеним молочком.

Перед виходом на вулицю холодного ранку слід покрити шкіру тоненькою верствою денного неговстого крему і припудрити.

Для сухої шкіри вмивання водою й милом не є корисне. Її радимо протирати олією (прованською, мигдалевою), а під пудру покласти тонку верству масного крему.

Однак цей догляд за шкірою обличчя лише віддаляє природний фізіологічний процес в'янення шкіри, але не відвертає його. Між тим, існує цілий ряд ефективних методів, завдяки яким можна успішно боронитися з передчасним в'яненням шкіри.

До цих засобів належать т. зв. косметичні маски і компреси. Вони особливо корисні для жінок, що працюють на повітрі, але й мають своє значення для тих, що цілий день є в закритому приміщенні. До тих засобів ще повернемося.

Косметичка

Куховарські назви

на букву П

Перець білий — сушені достиглі ягоди цієї рослини після очищення від м'якуша. Належать до родини перцевих.

Перець запашний (а не „англійський“) — недостиглий плід тропічної рослини. Дуже пахучий. (All-spice). Ці три перці — це спеції і вживаються тільки, як приправа.

Перчіти, перчєний.

Пєрєчниця — посудина на перець.

Перцівка — горілка, настояна на перці.

Перколятор (Percolator) — прилад до варення кави.

Перлові крупи — ячні крупи з ячменю.

Персик — див. **бросква**.

Пєстрїґа, сєврїґа — риба (Sturgeon). З цієї риби добувається ікру або кав'яр.

Петрушка — гор. Уживаються кореніплоди і зелень.

Пєчєня — страва з м'яса.

Пєчєрїґця — гор. рід грибів.

Пєчиво — печені вироби з тіста. Пєчиво солодке, пєчиво дрібне. Збірний іменник. (Напекла багато різного пєчива — а не „пєчив“!).

Пєчїнка (а не „лївер“ чи „утрїбка“). Уживається, як друга страва і до виробу паштетів.

Пєчїя, згага — відчуття кислоти і печіння у стравоході.

Пїєво — малосольогольний напій. Пивце.

Пивні дрїжджі — уживається при виробі пива з ячмінного солову з додатком хмелю.

Пиварня — приміщення, де продають пиво.

Пивоварня, броварня — виробня пива. **Н. Ч.**

Користаймо з досвіду

Тамара Крижанівська

Київські страви

У нашому харчуванні небагато маємо страв із центральних земель України. А вони походять із тієї самої традиційної настанови використання багатих харчових засобів української землі. Можливо, що дещо в них відмінне. Але нашим завданням є — ці приписи пізнати і включити у наш стравопис.

Київський холодник

- 1 мала, тверда, яснозелена салата, дрібно пошаткована (2 горнятка)
- 1 в'язанка зеленої цибульки, дрібно покраяної (1 горнятко)
- 2 молоді огірки, пошатковані в чверть-кружальця (1 горнятко)
- 1 ложка січеного кропу
- 1 бляшанка буряків (1 ф). Сік залишити, а буряки нарізати соломкою.
- 2—3 круто зварених яєць, посікти середньо
- 3 горнятка маслянки або квасного молока
- $\frac{1}{8}$ — $\frac{1}{2}$ горнятка сметани цукор і сіль до смаку
Коли хто любить, 2—3 зубчики молодого часнику.

Маслянку змішати добре зі сметаною, соком із буряків, кропом, цукром і сіллю. Залити цією рідиною решту змішаних складників. Коли хочемо мати рідше, додати маслянки, коли густіше — додати салати або буряків чи яєць. Для пишного обіду додати 1 горнятко телячої печені, покраяної в кубики або ракових шийок. Для піднесення смаку спробувати додати около пів години перед поданням трохи содової води (джінджірейл).

Холодник слід приготувати кілька годин перед поданням і нехай настоїться в холодильнику.

Київський верещак

- 20 кусників звичайної ковбаси $\frac{1}{4}$ інча завгубки
- 8 грубих кусників бейкону, перерізаних на половину або свіжої солонини

- 2 середні або одна велика цибулина, покраяна півкружальцями
- 2 великі тверді помідори, покраяні клинцями на 8 частин кожен
- 4 яйця

Бейкон або солонину рум'яно підсмажити з цибулею, відкласти зі сковороди, а на товщі підсмажити на обидва боки ковбасу. Бейкон і цибулю покласти назад і на те вбити яйця, вважаючи, щоб не розбився жовток. Коли запечуться, розсунути, поробити віконця і туди покласти помідори, щоб підпеклися на два боки. Посолити, легко поперчити і подавати на стіл у тій посудині, в якій робилося.

Шарпанина з риби по-київськи

- 1 горнятко олії (оливи)
- 4 цибулі, покраяні в грубі кружальця
- 3 малі лаврові листки
- 6—10 зерен запашного перцю
- 2 фунти риби без остей в кусниках ($2\frac{1}{2}$ —2 інча). Добре, коли риба тверда.
- 8 середніх картоплин, порізаних грубими кружками
- води, щоб тільки залити рибу борошно (мука) для обкачання риби
- перець, ложечка солі

Рибу насолити, нехай плежить $\frac{1}{2}$ —1 години. Тоді добре обкачати в борошні, легко поперчити і гостро обсмажити на гарячій олії. Відложити зі сковороди і так само обсмажити картоплю, а дальше прирум'янити цибулю. До середньої ринки накладати верстами на переміну картоплю, цибулю і рибу, кілька разів. На сковороді закип'ятити около 2 горнятка води, залити тим рибу, прикрити і всунути до печі на 350 ст. на півтори години.

Коли хто любить, може розробити в воді 2—3 ложки пемідорової пасти або помідорової гірчиці (кечапу).

Всі приписи на 4 особи.

Тісто під садовину

- $\frac{3}{4}$ кістки масла або кріско (6 ложок)
- $1\frac{1}{8}$ горнятка цукру
- 2 яйця і 1 жовток
- 2 горнятка борошна (муки) 1 горнятко звичайної 1 горнятко „кейк“
- 2 ложечки порошку до печення
- $\frac{1}{2}$ горнятка і 3 ложки молока шкірка з цитрини і 1 ложечка ванілі

В місці ложкою втерти добре товщ, додати цукор і яйця, а дальше прсіяне з порошком борошно. Додати запах та доливати молоко, мішаючи, щоб тісто було рідке, але не розливалось. Вилити на помашений лист (бляху) 10x 14 інч., наложити садовину та пекти при 350 ст. впродовж 35 хвилин. Коли прохслоне, посипати цукром-пудром. Кроїти 5 кусників по ширині, а 6 по довжині. Разом 30 кусників. Накладаючи ягоди чи садовину, вважати, щоб вони припали на середину кусників, бо йнакше при крайній дрібні ягоди будуть випадати.

ПОРАДНИК ІЗ ГОРОДНИЦТВА

Хробачки у вазонках

Звідкіля беруться у вазонках малесенькі білі хробачки, що їх перше там не було. Чи вони шкідливі для рослин і як їх вигубити?

Леся з Ньюарку

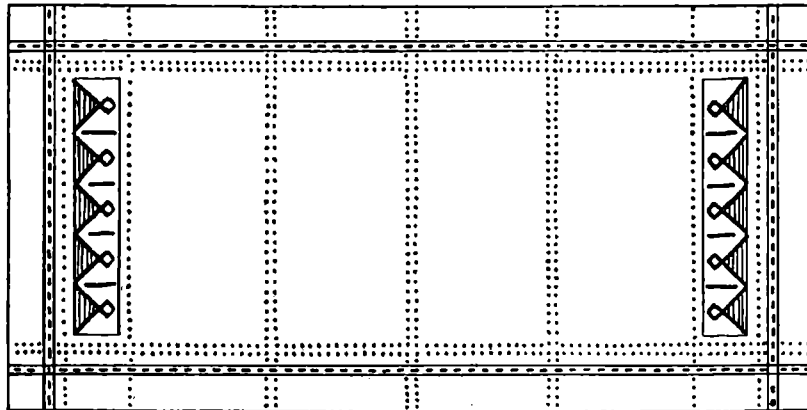
Білі хробачки у вазонках переносяться з землею, що її вживаємо до пересаджування. У кімнаті мають дуже добрі умовини розвитку, а не мають природних ворогів і через те розмножуються доволі швидко і можуть знищити найкращі квіти. Для охорони перед тими насікомими слід завжди вживати стерилізованої землі, що її можна придбати в огородника чи вдома стерилізувати. Найпростіший спосіб стерилізації: огріти добру, городову, вогку, але не мокру землю до 212 ст. Ф. Можна це зробити навіть у кухонній печі. Коли з землі почне виходити пара, це знак, що вона вже відзаражена.

Коли б Ви хотіли рослини, обпадені білими хробачками, пересадити, тоді треба обтрясти їх з усього коріння, а навіть обмити коріння літelloю водою.

Роман Коцик

Українська ВИШИВКА

Вишиваймо улітку!

Проект доріжки з серветками
Embroidered runner with napkins

Вишивка. Хрестиковий взір, виконаний у двох кольорах, чорному й червоному. Обвідка запланована чорним, одначе, коли б хто забажав її роз'яснити, тоді може виконати ширшу обвідку чорним, а вужчу червоним.

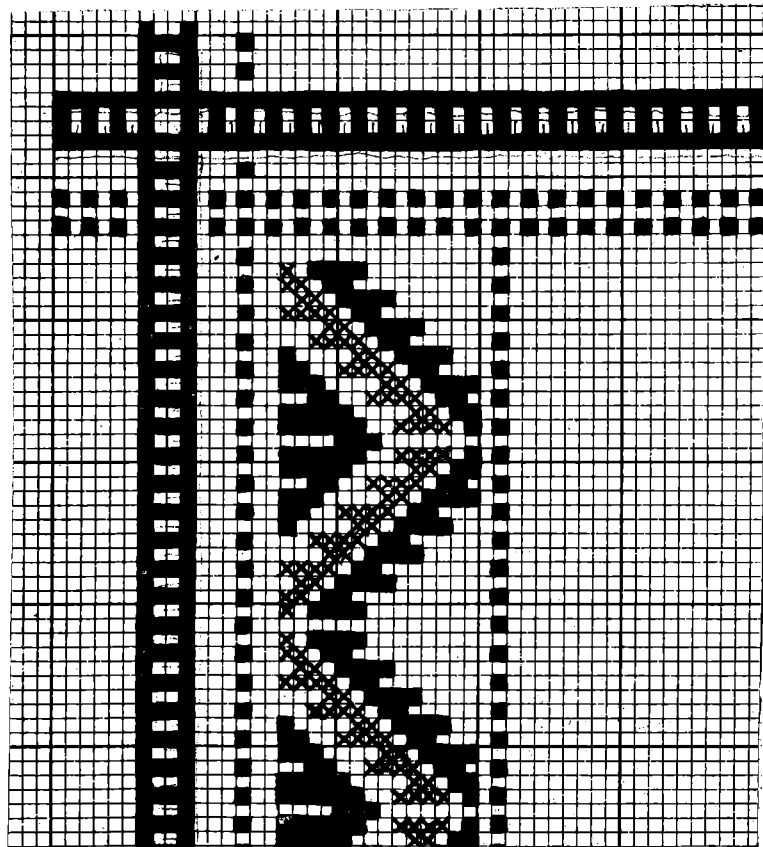
До вишивання вживати ниток марки ДМЦ. Чорна ■■ ч. 310, червона х х ч. 321.

В часі вакацій та літнього дозвілля хочеться виконати якусь вишивку. Дні довгі й більше вільного часу! Можна виконати кілька малих серветок, або зважитись і на цілий комплект, себто доріжку з серветками.

Доріжка з серветками

Матеріал. Біла або кремова панам, розміру 36x12 інчів. Вишивка уміщена на вужчих краях доріжки, але ціле поле доріжки і ширші краї поділені й обведені вузькими взірцями. До-вкруги доріжка викінчена рубцем.

Подібно прикрашені серветки. Два протилежні краї вишиті вужчим, а два дальші ширшим узором.

Взір до доріжки
Design for the runner

- Ukrainian Woman -

The Ukrainian Image

The growth of any community, especially as it manifests itself externally, is seldom a continuous affair. There are forces within any group which seem to be dormant for a long period of time, and then these same forces come to our attention and become the very center of our concern. For years now the Ukrainian community in the USA was vaguely conscious of certain problems, of certain dissatisfactions within itself. These feelings had to ripen within each segment of the community before they could be brought forth onto a wider forum, and before any solutions could be attempted. The statement of the problem and an attempt at its solution, was provided by the World Congress of Free Ukrainians held in 1967. However, a part of the Ukrainian community felt that their needs were not being

met, or even adequately represented at that time. These were, for the most part, people who consider themselves a part of the Ukrainian community, who are deeply concerned with manifestations of Ukrainian life and the status of Ukrainians the world over, but who, for various reasons, are not very proficient in the use of the Ukrainian language. For this, and other reasons, they feel left out of the "mainstream" of Ukrainian life.

Dissatisfaction with such a state of affairs is now beginning to be stated very clearly, both in private discussions and in our press. Some go to one extreme, and would have us all become completely "Americanized," whatever that may mean. Most, however, insist only that the Ukrainian community is in no position to write off a large part of itself, and that that part does

not want to or deserves to be written off.

A strong case for, and an example of the cooperation of Ukrainian-speaking and American-speaking members of our community has been made at the Inaugural Conference sponsored by the UNWLA Regional Council in Detroit, Mich.

The Conference lasted two days, May 24 and 25, and included not only some five addresses by distinguished individuals, but also panel discussions and working sessions. The addresses underlined some basic problems and concepts, such as democracy vs. totalitarianism, Ukraine as an idea and a con-

NOTE ON PAVLO TYCHYNA

Pavlo Tychyna, born 1891, is regarded as the strongest and most original lyricist that modern Ukrainian literature has produced. His first volumes, 1918-1921, stamped him as the founder of a new school of symbolists and futurists in Ukrainian letters. Like Whitman, he is a joyous pantheist who knows how to listen to the "cosmic orchestra" and to reproduce its strains with novel effects even in the most hackneyed treatments of natural phenomena. Beginning with personal and intimate lyrics about nature and the mysteries of the human soul, he was caught up by the revolutionary tempest that swept over his people and gave utterance to the hopes it inspired. He is acclaimed by Ukrainian critics, even by those who do not share his latest political point of view, as the one who "turned a new page in the history of our literature." P.C.

A GIRL EMBROIDERS

Lyrics by Pavlo Tychyna

Translated from the Ukrainian by Percival Cundy

A girl embroiders and she weeps —
Why this design?

It seems that life with red and black
Embroiders mine.

In belfry there's a dance of sounds —
Yet each bell weeps.

My path leads now from dahlias, now
To refuse heaps.

Thick mists go soaring up and up.
Clouds veil the sky.

Why may I not love space? Because
My eyes aren't dry?

I kiss a rose at eventide —
It brings me grief.

What does life mean to me? Can thoughts
Bring no relief?

Group of guests and UNWLA members during musical interlude following tour of UNWLA Ukrainian Folk Art Museum and Ukrainian Institute mansion. Left to right, seated, back row: Mrs. H. Rice, NCW's New York Hospitality Co-Chairman; Mrs. K. Lucyshyn, Br. 72. Standing: Mrs. R. Polche, Vice-Pres., N. Y. Regional Council; Mrs. P. den Baas, Argentina; Mrs. M. Lesawyer, Br. 72; Mrs. Y. Noel, France; Mrs. J. Pohl, South Africa; Mrs. N. Chaplenko, UNWLA Cultural Chrmn.; Mrs. M. Dushnyck, UNWLA Public Rel. Chrmn.; Mrs. S. Pushkar, UNWLA President; Mrs. K. Farid, Pakistan. Seated, front row: Misses I. Kuziw and B. Zajac, SUMA; Mrs. S. Husiakt and Mrs. M. Ricket, Br. 72; Dr. I. Padoch, UNWLA Constitution-Bylaws Chrmn.; and Mrs. I. Escojido, Egypt. Also present during the tour were: Mrs. E. van Lier, Netherlands; Mrs. S. Barim, Turkey; Mrs. N. Pailip, Canada; Mrs. D. Stetten, NCW Internatl. Hospitality Chrmn.; and Mrs. N. L. Bowen, NCW New York Hospitality Chairman. Four of the guests are wives of United Nations diplomats or officials, one man is chief of the UN's World Food Organization, another is a Fulbright scholar and one is an observer for the Southeast Asia Village Reclamation Bureau.

cept, ethnic loyalties. The panel discussions and working sessions concentrated on the practical problems of Ukrainian reality as they exist today in the USA, such as problems of Ukrainian culture, religion, education, economics, etc.

The working sessions of the Convention produced a series of recommendations. Underlying all of these was a request for a formulation of a common Ukrainian "public relations" policy, of mutual toleration between the various factions of the Ukrainian community and of and increased participation by the members of the Ukrainian community in "American" life, such as politics or community projects. These will, it is hoped, provide a basis for changing American ideas about Ukrainians and for facilitating our positive contribution towards a solution of world conflicts. Of course, the implementation of these recommendations will depend not only on the en-

ergies and determination of the people charged with the task, but in a great degree on the good will of all of us. If we are to survive as a community neither dare fail.

M. Z. Odezynskyj

FOLK ART MUSEUM AND UKRAINIAN INSTITUTE TOURED BY FOREIGN QUESTS

A tour of the UNWLA Ukrainian Folk Art Museum and the Ukrainian Institute of America at 2 East 79th Street, New York City, was made on April 24 by several ladies whose husbands are diplomats, Fulbright scholars or associated with the UN.

The program was arranged with Mrs. N. Loring Bowen, Chairman of the National Council of Women's New York Hospitality Committee, by UNWLA Public Relations Chairman Mary Dushnyck.

UNWLA President Stefania

Pushkar, who is NCW's Migration Chairman, gave the guests a background sketch of the Museum — how the articles were collected for almost four decades and the UNWLA's good fortune in being able to place the collections in the famed mansion on New York's Fifth Avenue. During the tour Mrs. Pushkar commented on the unique embroideries, ceramics, costumes, rugs, pysanky, wood-carvings, historical objects, the recently acquired Ukrainian folk art designs from Yugoslavia, and the paintings.

Mr. Julian Revay, Administrator of the UIA, pointed out interesting facts concerning the mansion and the late Mr. William Dzus, industrialist and founder of the UIA, who was responsible for the Museum being housed in one of Manhattan's few remaining French Gothic architectural gems.

Following the tour, the ladies were served tea and Ukrainian

Danger

By Sophia Parfanovych

It was a night of disquietude. Vehicles rumbled somewhere below in the town, but only slight reverberations reached the dwellings above. Nevertheless, the farm dogs were disturbed. The unusual activity in town quickened their alarm. Fick was disturbed perhaps most of all. All night he barked, pulled at his leash and howled mournfully. Several times Nicholas went outside to make sure that no thieves were creeping around. But only silence surrounded him, the moon flooded the pasture with silvery light, the forest trees stood motionless. Then he would approach and comfort the dog:

"What's the matter, Fick? There's no one here."

Fick would turn his head toward the town and begin to bark.

"Something is happening in town," Nicholas thought as he returned to the house. "Fick would not be disturbed without reason. He was always like that before bombing raids . . ."

Fick continued to bark and pull at his leash, so before falling asleep, Nicholas decided to run down into town next morning and see what was happening. Here, in the pasture, one knew nothing.

* * *

pastries by hostesses Marie Ricket, Katherine Lucyshyn and Tessie Husiak, UNWLA Branch 72 members.

The program concluded with the singing of Ukrainian folk songs by Ivanna Kuziw and Brighitha Zajac, SUMA members, who accompanied themselves on the bandura.

As mementos of their visit, the guests were presented with copies of the UNWLA brochure, the booklet "Woman of Ukraine," and picture samples of Ukrainian embroidery designs. They were very happy to have the opportunity to learn about Ukraine and the various aspects of its cultural heritage. M.

Hardly had the sun risen when Nicholas Zhuk awoke, took Fick with him and went down the forest path. At the edge of the woods he stopped and gazed at the town.

It was awakening from sleep. Here and there gates squeaked, water pumps rumbled and cows bellowed. In a small Roman Catholic chapel, the bell sounded for the matins. On the square before the municipal building stood two trucks and a passenger car of mildewy-green color. Each of the vehicles bore a red star. Nicholas' heart began palpitating in alarm. With piercing barks, Fick lunged forward.

"Fick, heel!" Zhuk cried out.

The dog returned unwillingly. Zhuk led him into the bushes and commanded:

"Lie down! Wait!"

The dog looked at his master with wise eyes and lay down under a bush. Still, he directed his nose toward the path which his master had run. From time to time he would rise and sniff suspiciously, then obediently lie down in his place again.

Meanwhile, Zhuk reached one of the town's outermost buildings and whistled thrice. Soon a man's head poked out of the top story window. In a moment, Zhuk was standing behind the corner of the house, talking with the man. After a brief conversation, he hurried back up the path. Fick was standing at the edge of the forest and awaited him with visible impatience. Zhuk stooped down, patted him on the head and said:

"Smart dog! We must flee or die."

* * *

Zhuk was informed by his friend that on the previous evening the Bolsheviks rode into town. The burgermeister gave them a list of all persons who came from the East, and they seized several families, imprisoning them in the basement of the municipal building. Panic enveloped all the refugees.

After counsel with the landlord Eisner, it was decided that the Zhuk family escape into the forest, where they would take refuge in a hunter's cabin. The family quickly packed food into knapsacks, took blankets and spare clothing, unleashed Fick and vanished into the sylvan undergrowth.

Somewhat later in the afternoon, three soldiers appeared near the forest, advancing down the narrow path toward Eisner's farm. They entered his house and in broken German tried to explain that they had come to deport the Zhuks. But Eisner expounded that this family had left for an unknown destination a few days ago. He spoke with a heavy Bavarian accent, and the Bolsheviks could understand only one thing: their hunt for these people was futile.

For one more day and a night suspicious persons wandered around the clearing. On the fourth day, capturing only those whom they surprised during sleep, the Bolsheviks rode out of town. Only then did the Zhuks return to Eisner's home.

But they did not remain there long, for they remembered only too well.

Translated by

Wolodymyr Dozorsky

SECOND LITERARY TRANSLATION COMPETITION

In 1965 the WFUWO Literary Competition was expanded to include translations of Ukrainian literature and amateur writing into English. The Translation Competition was financed by Dr. Sophia Parfanovych, the noted physician and writer who died recently.

We are proud to publish this prize-winning translation of a part of Dr. Parfanovych's novel entitled: "Danger."

НАШЕ ЖИТТЯ — ЧЕРВЕНЬ, 1969

Р. В.

По черешні

Марічка і Марко нетерпеливо очікують весни. Бо коли вже потепліє, вони майже кожної неділі виїжджають з мамою і татом за місто. Хоч живуть вони у великому місті, що називається Шикаго, але за годину їзди автом можуть бігати по траві у лісі, чи по чистому пісочку над озером.

Цього року вже в квітні були дуже теплі дні. Марічка просилася: — Поїдьмо, поїдьмо над озеро! Я так хочу бігати боса і ловити жабок. Марко сміявся з малої сестрички: — То ще за зимно ходити без черевиків і лізти у воду. — Не дрочи її, Марку, казала мама, — а краще візьми календар і поясни про місяці.

Діти заспокоїлися, лиш було чути як Марічка проказувала за братом — „квітень, травень, червень...“ А тоді вони взялися рисувати образки про кожен місяць, які Марко чіпляв у своїй кімнаті на дерев'яну стіну. Марічка прибігала показати мамі свій рисунок: — Мамо, я так люблю черешні! Чи купиш їх мені? — Добре — відповіла мама, — дуже радо куплю їх для тебе, але треба чекати аж до червня.

— Мені приходить краща думка — відізався тато. — Ви, діти, вже досить великі. Якщо зумієте три години спокійно висидіти в авті, то поїдемо цього року на один півострів у стейті Вискансин. Там побачимо, як ростуть черешні й вишні на деревах, та як їх збирають.

Час проминав скоро. Кожної суботи Марко ішов до школи українознавства, а Марічка до садочку. В неділю виїздили на прогульки в поблизькі ліси, подивитися, що там росте. Діти бачили як розвивалося листя на деревах, розцвітали кущі.

В болотнистих частинах лісу пробудилися жабки, на камінчиках вигрівалися ящірки.

І так настав час виїзду по черешні. У школі якраз закінчилася наука і в найближчу неділю Марічка і Марко пішли з батьками дуже рано до церкви. По Службі Божій відразу вибралися в дорогу до стейту Вискансин. Спершу діти дрімали, але поволі почали розглядатись. Бачили гарні фарми, у загородах коней і корів. Переїздили через невеликі містечка. Аж Марічка скрикнула: — Озеро, озеро, я бачу озеро! — Так, справді, сказав тато — це є озеро Мишиген. Півострів, на який ми в'їхали є досить вузький і тягнеться далеко на північ. Тому ми часто будемо бачити нам знайоме озеро.

Врешті стали на відпочинок у невеликому готелі. На полуденок замовили свіжо зловлену рибу — брунатного пструга. А тоді пішли в сад, що простягався в далечині за готелем. О, стільки черешень

діти ще ніколи не бачили! Яка була радість, коли власник дозволив Маркові вилізти на дерево і нарвати їх для себе і для Марічки.

Тоді пішли даліше, щоб подивитися як молоді хлопці машинами струшували черешні та вишні з гілок. Ягоди падали на полотнища під кожним деревом, а тоді їх складали в кошики.

— Я б хотіла купити великий кіш черешень, звернулася мама до власника саду. — Дуже радо їх продам, відповів цей — але ви напевне схочете перед від'їздом оглянути цікавий ісландський музей тут недалеко. Тому беріть черешні аж після того.

Діти зацікавилися, бо вони люблять відвідувати музеї. І дійсно, там варто було все оглянути. — У нашому містечку живе багато людей ісландського походження, пояснював провідник. — Ось вони зібрали в цьому будинку речі своїх праділів, що прибули сюди сто років тому. Було там різне приладдя, одяг, речі домашнього вжитку,

Мама вибрала чотири найкращі черешні і поклала Марічці за вушка.

Як ручки чемними стали

Олеся мама переглядала зимовий одяг і складала окремо те, що треба зашити або вчистити. Окремо те, що діти будуть носити на другу зиму, а теж речі, які вишло для бідних дітей.

У другій кімнаті бавився Олесь та Ксеня. Так темно і тихо... — Ой, щось то за тихо! Мама схопилася і побігла подивитися до дітей. І що вона побачила Олесь краєв ножичками светерик, а Ксеня рисувала кредкою по стіні. От жах!

Знову мама сварить на хлопчика: — Олесю, ти все щось нищиш,

навіть забавки. Марічка і Марко розглядали все і слухали пояснень провідника.

Пізніше пішли знов у великий сад і купили кошик черешень. Кілька жмень ягід помили у криниці і взяли до торбинки, щоб їсти по дорозі. Мама вибрала чотири найкращі, що були счіплені разом і поклала Марічці за вушка. — Так ми чіпляли собі черешні, коли дітьми їздили на село. — То було весело, притакнув тато. — Ми могли бігати босоніж, вилазити на дерева... — Коли мені було дев'ять років, так як тобі Марку, — розказувала мама, — то ми одного літа поїхали в Звенигород коло Львова. Є там старий княжий замок, до якого ми ходили на прохід кожного вечора, як тільки закінчили збирати черешні.

— Замок, у якому жив колись справжній князь? спитав Марко. — Там тепер напевне теж музей? — Ні, синку, відповів тато. В тому замку жив князь дуже давно. Ми бачили тільки руїни, порослі травою. Тепер в Україні більшовики не дозволяють людям розбудовувати музеї, в яких показана любов до нашого минулого. — То цих руїн ніхто ще не розкопував? допитався Марко. — Може я, колись як виросту... — Так, може ти синку — тато відчинив двері до авта. — Нам час додому.

Мама сіла на задне сидження, бо мусіла вважати, щоб Марічка не з'їла забагато черешень. А Марко сів наперед і цілу дорогу розмовляв з татом. Про Звенигород та інші замки.

ще й Ксеню вчиш! Ось вам діти папір кольоровий розтинати, ось складанки, ось клеєчки хату будувати!

Олесь заплакав: — Я так хочу бути чемним, мамо! Це тільки ручки мої нечемні. Чомусь вони все ломлять, а не складають!

Увечері тато скликав нараду — що зробити з Олеся ручками нечемними. Чи сварити на них, чи бити їх? Але ж вони нічого не розуміють. — Ну так, сказав — треба їх учити. Я куплю дітям молоточки... — І цв'яшки! — зрадив Олесь.

— О ні, ні, закричала мама. — В Олеся ж нечемні ручки і в Ксені теж уже трошки! — Зараз, слухайте всі дальше, підніс руку тато. — Ті ручки ми будемо вчити, але спершу у пивниці.

Так і зробили. Кожного вечора уважно сходили до пивниці. Там тато приготував столик. Олесь розкладав на долівці газету, Ксеня приносила кредки і самоліпку. І починалася наука. — Ось так треба держати ножиці в кулачку...

Кожного вечора татові великі руки вчили чотири маленькі ручки майструвати, а потім шість рук порядкували й Олесь виносив газету повну сміття до бочки.

Тепер мама знала, що коли діти тихенько в кімнаті, то їх ручки певно роблять щось доброго, бо вміють. Ліплять з плястеліни, витинають, рисують на папері — і навіть порядкують.

Чи ручки вже на все стали чемними? Ні, часом одна ручка щось штовхне, чи поломить, чи забуде папірці зібрати. Але тоді тато приходить з допомогою — вчить як усе треба робити.

Отак ручки лиш зрідка роблять щось дурненького. Вони виконують те, що Олесь та Ксеня їм наказують.

І. Кульська

ВЕРБА

Над водою на горбі
Любо, весело вербі!
Довгі коси розпустила —
У ставочку полоскала.
Не потрібний гребінець:
Іх розчеше вітерець.

ЯК ТОМКО НАВЧИВСЯ ПЛИВАТИ?

Ми пішли гуляти і взяли з собою Томка. Посадили його в торбу, щоб він не втомився.

Прийшли до озера, посідали на березі, і стали кидати камінці у воду — хто далі закине. А торбу з Томком на землі поклали. От він виліз із торби, побачив, як камінець плюснувся у воду, і побіг його діставати.

Біжить Томко піщаним бережком, клишоногий, незграбний, ноги в нього так і загрузають у пісок. Дійшов до води, сунув лапи у воду й на нас озирається.

— Иди, Томку, йди! кричимо! — Діставай швидше!

Поліз Томко у воду. Спочатку по черевце зайшов, потім по шию, а потім і весь упірнув. Тільки

хвіст-обрубочок стирчить понад водою. Пововтузився, пововтузився та раптом як вистрибне та ну кахикати, чхати та пирхати. Мабуть, він у воді дихати схотів, от вода попала йому й до рота та до носа.

Ми ще один камінчик кинули в воду, але на цей раз Томко вже не поліз, боїться.

Тут ми взяли м'ячик і кинули його в озеро. Томко любив гратися з м'ячиком, це була його улюблена цацька. Плюснувся м'ячик у воду, покрутився, покрутився та й спинився. Лежить на воді, як на рівній підлозі, не тоне.

Пізнав Томко свою улюблену цацьку і не стерпів — побіг стрімголов у воду. Біжить, повизкує. От спочатку по черевце зайшов, потім по шию, потім і весь поринув. А мордочку вже тепер вгору задірає, щоб вода в ніс не попала.

Ішов, ішов та так і поплив. Доплив до м'ячика, хап його в зуби та й назад до нас!

Отак він і навчився плавати.

Є. Ч.

ВОЯЦЬКИМ ШЛЯХОМ

5

Ідучи на міст у крайне пригнобленому стані, з похиленою головою, я зовсім випадково наткнулась на когось на Дворцовій вул. Був це один із наших симферопільських українців, старшина 34 полку; він саме приїхав сюди, бо дістав призначення повітового команданта в Єлисаветграді. Побачивши мене, він дуже зрадив, бо вже давно чув, що я попала большевикам у руки і що мене розстріляли.

Я знов отверто призналась йому про безвихідність моєї ситуації. Він зараз же підтримав мене тим, що запропонував мені працю у своїй комендантурі. Зразу запросив мене теж до ресторану, нагодував та позичив грошей, щоб я могла закупити собі необхідне вбрання, без якого не мала в чому явитися на працю. І в цій канцелярії я пропрацювала після того деякий час.

Дня 29. квітня 1918 р. у Києві здійснився переворот, силою якого прийшов до влади гетьман Павло Скоропадський. Це привело з собою деякі зміни. В Єлисаветграді назначено новим командантом міста полковника Любімова і з ним у мене відразу прийшло до непорозумінь. Найперше я відмовилася наново складати присягу, мотивуючи тим, що я вже раз присягала на вірність Укр. Нар. Республіці. По друге я вперто відмовлялась уживати російської мови, яка тепер здобула собі рівноправне місце в канцелярії. Після кількох таких „дискусій“ командант не міг задержати мене, хоч признав, що я могла б їм бути потрібна. Відійшовши добровільно, я прийняла працю секретарки інструкторського відділу у Союзі Кооператив. Там я не встигла багато пропрацювати, бо важко захворіла: спершу на смертельну грипую іспанку, що валила тоді сотні людей, а коли я ледве з неї підвелась, тоді захопила черевний тиф.

Тут мушу сказати, що весь час я не покидала думки стати знов військовиком. Ми в Єлисаветграді не мали точних відомостей про те, що діється з українською армією, але вже нам стало ясно, що німці їй не сприяють. Ми почули про демобілізацію Синьожупанної Дивізії і Галицького Полку СС і журились, як нам далі бути?

Та 24. липня 1918 р. ухвалено закон про загальну військову повинність і восени приступлено до формування української армії. А ми в Єлисаветграді звернули увагу на галичач, що повнили службу в австрійських частинах. Як довго їх держава існувала, то вони не могли безкарно їх покидати. Щойно в листопаді 1918 р., коли розсипалась Австро-Угорщина, вони звільнилися з війська. Правда, в тому часі створилась Зах. Українська Республіка, що потребувала їх захисту та й їх природньо тягнуло додому. Але ми переконували їх, що ціла Україна — це їхня батьківщина, що вона потребує їх помочі і вони добро-

вільно рішили остатися. Для них почалося формування полку ім. полк. Богуна, чи радше т. зв. Богунівського полку.

У половині листопада розпочалось у Білій Церкві повстання проти гетьманату. Відгук того скоро дійшов до нас. Щоб зорієнтуватися в тому, ми вислали до Білої Церкви відпоручника в особі сот. Вільчинського. По його повороті невелика горстка українських старшин і вояків провела переворот, роззброївши касарні і зайнявши охорону староства. Все пройшло безболізно, коли не рахувати того, що командант 15 полку піхоти, професійний старшина, застрелився після перевороту.

У тому часі затверджено Богунівський полк, в якому було около 500 душ. Хоч усе ще в цивільному одязі, я співдіяла в перевороті і в організуванні того полку. Завдяки тому, що я працювала в різних установах у Єлисаветграді, я була добре зорієнтована, звідкіля і як придбати одяг та все інше потрібне для новозаснованого полку. Отже мене йменовано старшиною доручень.

У нашому полку бракувало старшин-галичач. Спершу був тільки один на прізвище Копцюх, але пізніше, коли ми вислали збіжжя до Галичини, то звідтіля прибуло ще двоє старшин. У міжчасі до Богунівського полку зголосилося декілька рядовиків-наддніпрянців. Я настоювала, щоб їх до полку не приймати. Люди одні одних не знають, нам ці люди теж невідомі, можуть постати зайві ускладнення. Та все таки декілька туди впросилося і добрих наслідків воно не дало. Пізніш виявилось, що вони були надіслані большевиками.

ВХОДИМО В 1919 РІК

З великою охотою й запалом почали ми відбудову української армії. У грудні 1918 р. була відновлена Укр. Нар. Республіка, а й у Єлисаветграді станули знов у проводі міста нові люди. Та ми не сподівались, що це лиш коротка передишка. Бо большевицьке військо ще в грудні заатакувало Укр. Нар. Республіку з півночі, а в країні розрослися ще за гетьманської влади різні повстанські загони. А вони діяли часто спільно з большевиками проти молодой ще армії УНР.

На Херсонщині повстав отаман Григорієв спільно з Юрієм Тютюнником. (Пізніше Юрій Тютюнник з большевиками розійшовся, бо в них повністю розчарувався). Отже й цей отаман почав наступати на Єлисаветград. Нам було ясно, що ми не встоїмося, бо 15 полк піхоти був непевний, а підтримки від нікого було чекати. Тому й скликали нараду в кімнаті команданта, де при вході була поставлена варта, щоб застановитись над ситуацією і вирішити, що нам ро-

бити. Народа тільки почалася, коли надворі почувлися стріли й оклики „Да здравствует советская власть!“ Як пізніше виявилось, це робітники заводу Ельворті разом із місцевими жидами, зачуваючи близькість большевиків, зробили переворот. Було ясно, що треба з будинку втікати. Дехто вискочив вікнами, але інших, у тому числі й команданта, оточили большевики. Поки большевики вийшли на 1. поверх, я встигла вискочити чорним ходом на подвір'я, а звідти до помешкання куховарки, де я сховалася.

На нашому подвір'ї в тому часі стояли два панцирні авта. Шоферами були німці, що добровільно залишилися в нас із австрійської армії. Один із них моментально зорієнтувався в ситуації і непомітно встиг витягнути магнетки, щоб большевики не могли забрати тих машин. Так воно й сталося. Вони намагались рушити авта, але мотори не працювали й вони помучившись, залишили їх.

Як тільки напасники відійшли з будинку, я зав'язалась у хустку куховарки та вискочила, щоб розглянутись та пробувати визволити наших. Як тільки вийшла на Дворцову вулицю, наткнулась на Няньчура, якого вели два цивілі, озброєні рушницями. Заки я встигла сховатися, вони помітили мене. Один із них пізнав, що я належала до штабу полку і мене арештували. Привели до Кавалерійської Школи, де вже перебували наші арештовані, а між ними командант нашого полку і куреня та адютант його разом із жінкою. Побачивши мене, вони схвилювались, бо досі надіялись, що мене не заарештують та що мені вдасться прикликати якусь підмогу.

На щастя до нас скоро дісталися наші вояки, наша „мужва“. Вони були роззброєні, але вільно залишені. Видно, що большевики сподівались їх перетягнути на свій бік. А вони зараз же почали діяти для допомоги нам. Щоб мене звільнити, звернулися до большевицького комітету з проханням, що їм нікому буде їсти зварити, а ось тут заарештована поміщиця куховарки, яка все „тягнула за ними“. Яюсь їм повірили і мене звільнили. Я негайно почала вживатися в нову свою роллю. Тому, що начальника постачання не було, довелося розбити магазин і вибрати, що було треба. А щоб магазин не пограбували, поставлено стійку. І ми взялись куховарити разом із справжньою куховаркою Катериною. Це значить — вона працювала, а я крутилася коло неї, ніби працюючи, але весь час продумувала, як рятувати арештованих.

Все ж таки моє положення було дуже непевне. Мене знали ті провокатори, що були надіслані до Богунівського полку і могли кожної хвилини виказати. До того кухарка була призначена для старшинської кухні, для „мужви“ варили кухарі. Отже вимога нашого вояцтва, щоб я для них варила, не мала підстави.

Тому не обійшлося й тут без напасти. Нагло до кухні вдерлася большевицька банда (патрулі ходили далі шукати за нашими військовими) і почала шукати, чи не заховали ми когонєбудь. Але тут виручили наші шофери. Догадуючись, що мені знов грозить небезпека, вони вбігли до кухні і почали доказувати, що ми обидві „робочі“. Банда пішла собі, а ми з Катериною продовжували нашу працю.

Виявилось, що в місті заховались двох галиць-

ких старшин і бунчужний і вони прислали до мене двох дівчат для зв'язку. Я порадила бунчужному переодягнутись по-цивільному і зайти сюди, щоб ми могли домовитися. Незабаром явились усі три та ще й у добру хвилину, бо саме большевики затривожилися вісткою, що на станції появился новий, невідомо чий поїзд і побігли туди. Ми тоді кинулися до Кавалерійської Школи, роззброїли варту та 5 людей залози, які залишилися з большевицького комітету. Там ми знайшли поскладану нашу зброю і видали її своїм. Німецькі шофери, що так станули мені в пригоді, урухомили наші авта. Тому, що в місті не стало влади, ми переїхали вулицями в панцирних автах, щоб припинити грабунки і розрухи. Товпа заспокоїлася, а нам удалося роззброїти рештки большевиків, що були у відвороті.

Ніч пройшла спокійно, але вранці ми почули нові загрозливі вістки: на Єлисаветград наближався наступом отаман Григоріїв. Ми скоро обрахували наші сили: нас було надто мало, щоб ми могли прийняти бій. Тому рішили негайний відворот. Поїзду вистачило тільки частині, іншим прийшлося йти пішки. Прямували ми через Нову Українку, Помішину, Голту в напрямі на Балту, щоб з'єднатися з іншими своїми частинами та тим скріпити фронт проти отамана Григорієва.

МОЯ САНІТАРНА СЛУЖБА

Південно-східня українська армія була в той час у трагічному положенні. Ще в кінці січня 1918 року внаслідок повстання отамана Зеленого на Київщині північне крило українського фронту було відрізане від південного. А в квітні т. р. большевицький наступ на Жмеринку відтяв південну групу від головних сил армії УНР.

До того в цій армії було багато ранених і хворих на тиф, що вже тепер став ширитися між населенням. Санітарні поїзди на початку відвозили тих найтяжче хворих до Кам'яця Подільського, але їм замикали шлях шораз більше. Отже вкінці Південно-Східня Армія опинилась без санітарних поїздів. Всі лікарні були настільки переповнені, що хворі валялися покотом на підлозі й потрібної опіки дістати не могли. Наша частина теж мала своїх ранених і тифозних. Не було їх чим рятувати, а залишати було годі, тому ми везли їх із собою.

Щоб яюсь зарадити цьому лихові, що драстично розросталося, я наважилася звернутися до команданта Південно-Східньої Армії Янова. В той час їхній штаб стояв на стації Бірзула й я туди поїхала. Отаман Янів вислухав мене уважно й запропонував мені зайнятися формуванням санітарного поїзду. Ліків, приладдя, лікарів, медсестер та взагалі якогонебудь медичного персоналу не було. А вся моя освіта в тому напрямі зводилася до дуже загального, ще вдома відбутого короткого медсестерського курсу. Практики в тому ділі я не мала, а до того була ще надто молода, щоб за таке діло самостійно братися.

Коли я це все вияснила комендантові, він категорично відповів мені, що це з його сторони не пропозиція, тільки приказ, від якого військовик не сміє відмовитись. (Продовження буде)

НЮ ЙОРК, Н. Й.
(Докінчення зі ст. 20)

На жаль, пані Рома є зв'язана і не може перевести в життя своїх задумів. Вона хотіла б поставити „неодну історію з українською тематикою“ та не має хлопців, що студіювали б балет. У нашому народньому репертуарі хлопці часто мають більше вияву; типові чоловічі танки гуцулів, козаків і інші — дівчата не можуть добре виконувати.

Після доповіді розвинулась дискусія, в якій порушено ряд питань, що стосуються особистих проблем матерів та їх молоденьких „балерин“.

Зірка Галів

ГУРТOK КНИГОЛЮБІВ У РОЧЕСТЕРІ

Післявакаційні сходини Гуртка присвячено враженням голови нашого Гуртка п-ні Ірини Руснак із подорожі по Європі. Вона ілюструвала їх численними прозірками.

У жовтні, місяці книжки, ми вислали привітання Галині Журбі з нагоди її ювілею і Ганні Черінь, лавреатці цьогорічного Літ. Конкурсу СФУЖО, з нагоди отримання нагороди за її вірш „Чужинцеві“.

Під час З'їзду Рочестерської Округи дня 27. жовтня 1968 р. ми влаштували виставку книжок жіночого пера. Книжки в числі поперех 100 прим. ми взяли з власних книгозбірень членок Гуртка, що теж свідчить про наші старання в тому напрямку.

Голова Гуртка зайнялась розпродажкою книжки К. Вагилевича „Триєдинність“ для допомоги авторів.

Сходини нашого Гуртка проходять дуже оживлено. Окрім книжки, яка є головною темою, обговорюємо важливіші статті із щоденної преси. Господиня сходи, яка гостить нас кавою й солодким, повинна поділитись також приписом печива, що його подзе. Сходини приносять справжнє відпруження по трудній фаховій і громадській праці.

На терені нашого міста міг би постати напевне більш ніж один Гурток Книголюбів. Маючи за собою більш як однорічний досвід, заохочуємо до творення дальших Гуртків. Вони не тільки спонукують нас прочитати українську книжку і закупити її, але й дають наслоду товариської зустрічі, що дозволяє хоч раз на місяць забути про турботи будня!

Марія Крамарчук
секретарка Гуртка

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ Лемківське намисто

У безрезневному числі п. р. у статті „Відійшла дослідниця“ зазначено під світліною бл. п. Ірини Гургули, що вона, дослідниця нар. мистецтва, „сперлась у своїх шуканнях на бойдівському одязі“. Слідує опис того стилізованого вбрання, в якому головною прикрасою — це „широке, різнобарвне намисто — гердан на шії...“

Тут мушу зазначити, що стилізована сукня бл. п. Ірини Гургули може й справді оперта на бойківському вбранні. Але намисто, себто широкий круглий гердан, походить із лемківського вбрання округи Команчі, де це намисто звали „крайкою“. Його вбирали дівчата і молодші жінки тільки в неділі й свята. Що більше, це намисто кожна дівчина чи жінка в цій округі плела собі сама з різнобарвних намистинок „пацюрок“. Це є доказ, що „крайка“ не була привозною прикрасою, а походила з місцевих потреб та уподобань.

Я сама мала нагоду перейти цілу Бойківщину у гірській і підгірській смузі і ніде там не стрічала цього широкого намиста. Це є виключно здобутком Лемківщини.

А. Майкович, Сиракузи

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

Звітні листки з праці Відділів за 1968 р. в останньому часі надіслали такі Відділи: 4, 7, 8, 12, 17, 27, 29, 35, 42, 49, 61, 64, 66, 68, 74, 75, 76, 82, 83, 87, 93. Щиро дякуємо за виконання цього обов'язку.

Однаке багато Відділів ще не встигло прислати їх. А цей перегляд праці конче потрібний для оцінки різних ділянок на Річних Зборах Головної Управи.

ЗУСТРІЧ У МУЗЕЮ

Дня 24. квітня 1969 р. Музейний Комітет улаштував незвичайне прийняття. Прибув Гостинний Комітет Нац. Ради Жінок Америки в числі кільконадцяти осіб, щоб оглянути наш Музей. Це були дружини дипломатів, жінки-вчені та працівниці ОН.

Після пояснення музейних збірок і фундації Українського Інституту Америки, що їх виконали п-ні Стефанія Пушкар, голова СУА і п. Ю. Ревай, директор Інституту, членки 72 Відділу СУА пп. Марія Рікет, Тессі Гусяк і Катерина Луцишин подали чай і перекуску. У програмі був ще виступ

двох бандуристок Іванни Кузів і Брігіти Заяць, членок СУМА, що заспівали кілька пісень при супроводі бандури.

Відвідувачки дістали цікавий інформаційний матеріал про Україну у формі взорів і брошур.

ПОДЯКА

Управа Сиротинця Сестер Службениць Пресвятої Марії в Прудентополі, Бразилія, складає щиру подяку п-ні Надії Кух — голові й п-ні Ірині Качмарській — секретарці 71 Відділу СУА в Джерзі Сяті у ЗСА та всім членкам цього Відділу за щире серце, що виявили нам, висилаючи вживані в добрім стані убрання, призначені для сиріт, як також за грошову поміч. Це перша від цього Відділу пожертва, якою ми раділи і складаємо прилюдну подяку, прохаючи Бога, щоб заплатив стократно за нас.

**Управа Сиротинця
Сестер Службениць Пресвятої
Марії з Бразилії**

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСІ

З радістю повідомляємо, що наші Відділи і фондаторки передплатили свої пожертви на журнал для бабусі. І так надіслали передплату 9 Відділ із Бінгемтону (від 1967 р.) і 26 Відділ із Дітройту (від 1966 р.). Ново уфундували передплату 82 Відділ із Бронксу і 91 Відділ із Бетлегему.

Відгукнулись також читачки нашого журналу. П-ні Наталія Яблонська з Торонто фундує передплату від 1961 р., п-ні Анна Вояковська з Брукліну від 1962 р., а п-ні Стефанія Бедрій із Ньюарку від 1966 р. Ново уфундували передплати пп. Оксана Рак із Нью Йорку і п-ні Магдаліна Шевчук із Пітерсбургу. Щира дяка за те!

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Збірка на пресовий фонд Н. Ж.

На коляду зложили членки нашого Відділу й гості, що їх відвідали — по 3 дол.: пп. Анастасія Забротська, Ярослав Забротський, Леся Блейк, Василь Калушка; по 2 дол.: Анастасія Гудз; по 1 дол. Катерина Левандовська, разом 15 дол. З того призначено 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж., а 5 дол. на Фонд „Маги й Дитина“.

На Національний Фонд зложили по 5 дол.: пп. Антін Олійник, Микита Мальований і Анна Наконечна. Разом 15 дол. Щира дяка за те!

СКЛАДАНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Ми вже повідомили про досяг двох молодих матерів у Філадельфії, що постановили створити виробництво українських іграшок. Їх фірма п. н. „Освіта“ випустила дві складанки з українською тематикою. Перший образчик змальовує українську садибу з хатою, садом, тинем, криницею та соняшниками. На другому групка дітей виводить гру-веснянку.

Авторки цієї іграшки — це п-ні Ярина Телепко, фахівець дошкільного виховання і п-ні Софійка Лада, мисткиня. П-ні Ярка Телепко, член Вих. Комісії СУА, а п-ні Софійка Лада, співробітниця нашого журналу.

Цю першу українську іграшку дістали Дитячі Світлички СУА, як посібник для роботи з малюками.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У дописі п-ні Ольги Соневицької про Андріївський Вечір 1 Відділу СУА в ч. 2, 1969, через недогляд пропущено таке речення:

„Ролю ворожки Горпини з акторським талантом відограла п-ні Іванна Бенцаль“.

За недогляд перепрошуємо.

У звідомленні 7 Відділу СУА з Акрону, Огайо, пропущено двох членок Управи, а саме п-ні Анну Курило, скарбника і п-ні Степанію Фенканин, її заступницю. Прізвище секретарки звучить Розалія Чицюк. За недогляд перепрошуємо.

У ч. 1, 1969, Н. Ж. подано, що Стефанія Пушкар подарувала до Музею Нар. Творчості килимчик, виконаний у кооп. „Гуцульське Мистецтво“ у Косові. Тут зайшла помилка, бо кооператива, в якій виконано той килим у Косові, звалася „Гуцульщина“, а її справником був Михайло Горбовий. За недогляд перепрошуємо.

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

о. д-ра І. Нагаєвського

РІВНОАПОСТОЛЬНА СВ. ОЛЬГА

життєпис нашої святої

Ціна \$1.00

Матеріали Дня Суспільної Опіки

в рамках ЖІНОЧОЇ СЕСІЇ СКВУ
можна замовити в Централі СУА за
надісланням 2 дол.

Туди входять такі праці:

Марія Квітковська: Проблематика українців у країнах нового поселення

Олександра Ковальська: Матеріальне положення українських поселенців в Європі і Півд. Америці

Ольга Даниляк: Роля українського суспільного працівника і його практична праця в українській громаді

Наталія Іванів: Значення Добровільної Жіночої Служби у харитативній праці

Тетяна Карпенко: Новий підхід до життєвих проблем

Постанови Секції

Вже вийшла з друку книжка

КУХОВАРСЬКІ ПРИПИСИ

яка вмішує:

М'ЯСИВО

ГОРОДИНА й ОВОЧИ

ПЕЧИВО

Упорядкувала НАТАЛІЯ КОСТЕЦЬКА

Ціна 2.50 дол.

Замовляти в Централі СУА

Замовляйте книжку

Петра Чижики

„Як досягнути довголіття“

Умішує ряд статей на тему гігієни
життя і раціональної відживи.

Ціна 1.50 дол.

Замовляти:

Mrs. Olena Chyzuk
81 Cummings St.
Irvington, N. J. 07111

Виховні матеріали

ЖІНОЧОЇ СЕСІЇ СКВУ

можна замовити в Централі СУА за
надісланням 2 дол.

Леся Храплива: Родинний дім і громадські установи

Лада Прокоп: Учителька в сучасній дошкільній установі

Олена Климишин: Українське дошкільня — сучасний стан і організаційна схема

Ірина Тарнавська: Виховання дитини дошкільного віку

Іванна Гілевич: Виховний ідеал української матері

Леоніда Вертипорох: Відповідальність української матері за молоде покоління

З Б І Р Н И К

ПАМ'ЯТІ К. МАЛИЦЬКОЇ

ВИХОВНИЦЯ ПОКОЛІНЬ

Ціна 2.00 дол.

Замовляти в Централі СУА або
в п-ні Марії Мудрик

73 Lynd Avenue
Toronto, Ont. Canada